

POLİTİK-GÜNDEM

KRİZİ DERİNLEŞTİRMEK İÇİN
SINIF MÜCADELESİNİ
YÜKSELTELİM

EMEK

BİR DDSB'Lİ:
GÜCÜMÜZ BİRLİĞİMİZDİR!

POLEMİK

NE İLE CEBELLEŞTİĞİNİ DE
NASIL CEBELLEŞECEĞİNİ DE
BİLEMEMEK!

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

13 Eylül 2018

Yıl:1

Sayı:18

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi2.net

ISSN:2630-5526

krize, zamlara ve sömürüye karşı

SINIFIN GÜCÜNÜ

ÖRGÜTLE!

ANALİZ

İdlip Pazarlıkları ve

Türk Devletinin Konumlanması

İdlip'de kalan gerici çete gruplarının imhasına yönelik Suriye-Rusya ortak operasyonu hazırlıklarının dillendirilmesi, tabiri caizse "sözüne sadıklığı" göstermek için Rusya'nın 4 Eylül günü İdlip'te bulunan cihatçı güçlere karşı gerçekleştirdiği bombardımanın ardından herkesin dikkat kesildiği nokta 7 Eylül günü gerçekleştirilen Rusya-İran-Türkiye üçlü zirvesiydi. ■ s. 5

YÜZ ÇİÇEK

Devrimci Sanatın

Pusulası: Yılmaz Güney

Hayata seyirci kalmak ile seyirlik bir hayat yaşamak arasında ki o meşakkatli yol ancak çaba, azim, kararlılık ve ilkesel devrimci bir tarz ile kat edilebilir. Kimi insanlar vardır ki yaşamlarıyla hak ettikleri bir figürleşmenin öznesi olmuşlar ve geniş kitlelerce 'örnek alınma' durumunun başta gelenleri haline gelmişlerdir. ■ s. 17

MAKALE

Düzen, Kültür, Mücadele ve Alışkanlıklar

Ezen-sömüren sınıflar, alt yapı ve üst yapı kurumlarını etkin biçimde kullanarak, geniş halk yığınlarını sistemin omurgası içinde zapturapt altına alır. Baskı, zor ve şiddet aygıtları, erk dünyasının beklisidir. ■ s. 14-15

Partizan'ın yeni sayısı çıktı!

Umud Yayımcılık bünyesinde yayın hayatını sürdüren Partizan dergisinin Eylül 2018 tarihli 90. sayısı okurlarıyla buluştu. Derginin içerik bilgilendirmesi ve konu başlıklarının yer aldığı sunu yazısı şöyle:

“Sınıf mücadelesinin zor koşullar içerisinde geçtiği bir dönemde 90. sayımızla bir kez daha okurlarımızla buluşuyoruz. Bu sayımızı okurlarımızla buluşturmada, hedeflediğimiz periyodu aşan bir gecikme yaşasak da eksik ve yetersizliklerimizi gidererek daha nitelikli ve düzenli bir teorik-siyasi dergi çalışması noktasında çabamız sürmektedir. Sınıf mücadelesinin ve kolektifimizin ihtiyaçlarıyla tanımlanan bu çabanın hedefine ulaşması kuşkusuz ki kolektif bir iradeyi de şart koşmaktadır.

Kolektifimizin yaşadığı sorunların aşılmasında, henüz yetersiz ve tamamlanmamış da olsa önemli bir mesafe katedilmiş durumdadır. Bunun en temel ayaklarından birini ise ideolojik-politik meselelerde gösterilen politik duruş oluşturmaktadır. Ülkemiz koşullarında içinden geçilen sürecin de ortaya

çıkardığı bir ihtiyaç olarak devrimci teori, devrimci çizgi ve devrimci pratik konularında MLM ilkelerin ve güncel doğruların savunusu özel bir önem kazandı. Bunun son döneminde en somut örneği 24 Haziran seçimleri öncesi ve sonrasında ortaya çıktı. Seçimler öncesi ve sonrası geniş bir yelpazede savunusu yapılan teoriler ve gösterilen politik tutumlar, devrimci teorinin tayı edici niteliklerini bize bir kez daha kanıtladı. “**Öncesi ve Sonrasıyla 24 Haziran Seçimleri ve Doğru Devrimci Tutum Üzerine**” başlıklı yazımızda teorik-tarihsel arka planını da ele alarak 24 Haziran seçimlerini devrimci teorinin penceresinden değerlendirmeye tabi tuttuk.

Ülkemizde seçimler sonrası tartışmalar belli bir karmaşanın ardından yerini ekonomik ve bölgesel kriz konularına bırakmış gözüküyor. Ekonomik krize dair tartışmaların işçi sınıfına ve sınıf hareketi sorununa uzaklığı seçimler sorununa benzer bir biçimde ideolojik-politik birtakım yanlışları beraberinde getiriyor. Krizin olası sonuçlarına

ve krizden çıkışa dair yürütülen tartışmalardaki sağ ve reformist eğilimler, ülkemizdeki ilerici-demokratik-devrimci birçok hareket nezdinde ideolojik bulanıklığın aynası niteliğindedir.

Faşizm tartışmalarında demokrasi sorunu da kaçınılmaz olarak gündem olmakta, sınıflar üstü bir yaklaşımla ele alınabilmektedir. “**Çoğulcu Demokrasinin İki Biçimi: Radikal Demokrasi ve Yeni Demokrasi**” adlı yazımızda sınıfsal özünden koparılarak soyut bir hedef haline getirilen demokrasi sorununu burjuvazi ve proletaryanın görüş açısından tartışmaya çalıştık.

Yine “**Kitlese Bir Sınıf Hareketi ve İş Gününü Kısaltılması Mücadelesesi**” başlıklı yazımızda, muğlak tanımlar içerisinde hapsedilmeye çalışılan işçi sınıfı ve sınıf hareketi sorununu güncel de hitap edecek şekilde tanımlamaya çaba sarf ettik. İş gününün kısaltılması talebi etrafında somutlamaya çalıştığımız düşüncelerin, gelişen ekonomik kriz koşullarında sınıf hareketi tartışmasına yararlı olacağı inancındayız.

Bir önceki sayımızda, emperyalistler arası keskinleşen çelişkilere ve artan çatışmalara dair değerlendirmelerimizi bu sayımızda “**ABD Egemenliği Aşınırken Almanya ve Avrupa Birliği'nin Hesapları**” isimli yazımızda ilerletmeye çalıştık. Ülkemizde faşist devletin emperyalistler arası çelişkilere yararlanarak uygulamaya çalıştığı gerici bölgesel politikaları ve aynı zamanda ekonomik yıkımdan kaçınmak için sergilediği yabancı sermaye arayışını tam anlamıyla çözümleyebilmek, belli oranda da emperyalistler arası çelişkilerin çözülmesinden geçmektedir. Söz konusu yazımızın bu noktada okura önemli gözlem ve veriler kazandıracığını düşünüyoruz.

26-27 Mayıs 2018 tarihlerinde Taksim Hill Otel'de gerçekleşen “**50. Yılında '68 Hareketi, '71 Devrimci Kopuşu ve Kaypakka**” konulu sempozyumda yer alan sunumların bir bölümüne bu sayımızda yer vermeyi uygun gördük. Aradan geçen 50 yılın ardından, '68 hareketine ve '71 devrimci kopuşuna hayat veren düşünce ve ideolojilerin, deneyim haznemizdeki öneminin ötesinde taşıdığı ideolojik-devrimci ruhun güncel olduğu düşüncesindeyiz.

Bugün tüm dünyada büyük çelişkiler cereyan etmekte ve büyük değişimlerin işaretleri gözlemlenmektedir. Emperyalist gericilik ve faşist iktidarlar saldırılarını yoğunlaştırmış durumdadır. Bu saldırıların en temel iki ayağını ideolojik ve fiziki saldırılar oluşturmaktadır. Her iki noktada da hakim sınıfların önemli bir mesafe aldığını kabul etmek gerekir. Ancak emperyalizm ve faşizm için bir zaferden söz edemeyiz. Emperyalist-kapitalist sistemin yapısal ve güncel krizlerinin işçi sınıfı ve halkın çelişkilerini derinleştirdiği, emperyalistler arası rekabet ve çatışmayı kızıştırdığı bugünkü koşullarda asıl korku hakim sınıflara aittir. Bu korkuyu daha da büyütme için devrimci teori ve pratiği daha da geliştirmek zorundayız.

Bir sonraki sayımızda buluşmak umuduyla...”

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

Hakim Sınıfların Krizini Derinleştirmek İçin Sınıf Mücadelesini Yükseltelim!

Ülkemiz egemen sınıfları biri ekonomi diğeri Suriye'deki gelişmeler olmak üzere iki cephede dolaylı etkilere açık krizlerle karşı karşıyadır. Ülke bazında ve uluslararası alanda, derinleşen ekonomik ve siyasi çelişkilerin birbirine etkisi daha dolaysız biçimler alıyor.

Suriye politikasında her geçen gün yeni tavizler vermek zorunda kalan TC devleti, emperyalist güçler karşısında belli bir 'direnış' göstererek oluşan yeni dengelerin içinde kalabilmeyi hedefliyor. TC devletinin ortaya attığı birçok söyleme karşın Suriye'de temel sorununun gelecekte oluşacak yapı ve bu yapıda Kürtler'in konumu olduğu biliniyor. Suriye politikasında her geçen gün artan sıkışmayı ve karşılaşılabileceği riskleri gözlerden kaçırmaya çabalasa da Suriye'deki gelişmelerin TC devletinin ayağına dolanacağı söylenebilir. Şimdilik Suriye politikasında, İdlib örneğinde de olduğu gibi emperyalistler arası çelişkilerden faydalanma ve zaman kazanmaya dönük taktik hamleler öne çıkıyor. Fakat yakın gelecekte TC açısından asıl gerçeklerle yüzleşmek kaçınılmaz olacaktır.

EKONOMİDE GÖSTERGELER DAHA BÜYÜK KRİZLERİN HABERCİSİ

Henüz durgunluk, enflasyon ve küçülme gibi kavramlarla tartışılan ekonomik kriz ve krizin boyutlanmasına dönük kaygılar ülkemiz egemen sınıfları ve siyasi iktidarın temel gündemini oluşturuyor. ABD'nin ilk yaptırımları karşısında komplo teorilerinin arkasına sığınan siyasi iktidar bir yandan da Avrupa ve Rusya'yla temaslarını artırarak destek arayışını sürdürüyor. Özellikle Avrupa merkezli kredi arayışları öne çıkarken ekonomiye dair genel kanı atılacak hiçbir adımın krizin derinleşmesinin önüne geçemeyeceği yönündedir. Dövizdeki artışla TL'ye dönük güven kalmazken yüksek enflasyonla baş edilememesi üretimde, tüketimde ve yatırımlarda ciddi daralmaları beraberinde getiriyor. Birçok işletmenin kaynakları eriyor, piyasada kredi ve borçlarda geri dönüş zayıflıyor, bankalara güven ortadan kalkıyor. Üretimde ciddi kapasite düşüşleri ve kapanan işletmeler artık çok daha yaygın bir biçimde ekonomideki sarsıntıyı derinleştiriyor.

Bugün üretim alanları ve işletmeler nezdinde herkesin herkese borçlu ya

da alacaklı olduğu ancak bunların büyük oranda tahsil edilemediği bir süreç yaşanıyor. Özellikle hammadde, malzeme ve makineler bakımından ithalata bağımlı sektörlerde, euro ve dolara endeksli fiyatlar nedeniyle daha büyük bir üretim ve para krizi baş göstermiş durumda. Diğer yandan ülkedeki belli başlı üretim kolları nezdinde ithalata ve dövize bağımlı olmayan bir sektör bulmak artık neredeyse mümkün değil. AKP hükümet-

yoksulluğu vb. geniş kitlelere kabulendirmekten, yükü onların omzuna yıkmaktan ve olası tepkilerin önünü kesmekten başka bir 'çare' kalmıyor.

EKONOMİK KRİZ TARTIŞMASINDA İŞÇİ SINIFI NEREDE?

Ülkede yaşanan ekonomik kriz tartışmalarında zamlar, hayat pahalılaşması, eriyen asgari ücret gibi başlıklarla çeşitli tartışmalar gündem olsa da bir bütün olarak işçi sınıfı ve sınıf hare-

deki daralmanın kitlesel sonuçlarıyla henüz tam anlamıyla karşılaşıldığı söylenemez. İşletmeler nezdinde hâlen bekleme ve durumu idare etme çabası hakim durumdadır. Bu umutsuz bekleyişin daha büyük sonuçları biriktirdiği açıktır. Dolayısıyla işçi sınıfı nezdinde sessiz sedasız, alttan alta büyük bir yıkımın başladığını söylemek abartı olmayacaktır. İktidarın ekonomideki sorunlara dair inisiyatifi ve algıyı elinde tutmaya dönük gerektiğinde zor yöntemlerini de içeren baskı politikası olası tepkileri belli oranda bastırabilmektedir. Ancak bunun çok uzun süre aynı etkiyi sürdürebilmesi mümkün değildir. Bu noktada ise iktidar komplo teorilerine, şovenizme ve yarattığı siyasi gündemlerin etkisine güvenmektedir.

DEVİRİMCİ MÜCADELENİN ÖNÜNDEKİ SOMUT GÖREVLER

Ülkemiz sınıf mücadelesindeki bugünkü koşullar devrimci ve komünistlere belli başlı görevleri yüklemektedir. Bu görevlerden ilki devrimci çizgi ve iradeye dönüktür. İdeolojik ve fiziki bir tasfiye saldırısının hedefindeki devrimci ve komünistlerin ideolojik duruşu, örgütsel dayanıklılığı ve politik yaratıcılığı bu dönemde özel bir önem kazanmaktadır. Bu olmadan sürecin göğüslenmesi mümkün değildir. Diğer bir görev, faşist saldırılara ve şovenizme karşı aktif bir propaganda faaliyeti ve karşı duruşun örgütlenebilmesidir. Bu noktada devrimci-demokratik güçlerin ortaklık zeminlerinin güçlendirilmesi önem kazanmaktadır. Son olarak ekonomik krizle bağlantılı olarak fakat işçi sınıfını merkeze alan görevler bulunmaktadır. İşçi sınıfının devrimimizin öncü ve önder gücü olması, güncelde ekonomik saldırının hedefinde bulunması sınıf hareketine yoğunlaşmayı zorunlu kılmaktadır. Devrimci çizgi ve iradenin korunması, faşist saldırılara ve şovenizme karşı mücadelede de sınıf hareketine dair görevler merkezi bir rol üstlenmektedir. Çünkü devrimci mücadelenin güncelde üretilebilmesi noktasında olduğu kadar faşizme ve şovenizme karşı, en geniş cephede kitlelere dayalı bir direnişin örülebilmesi işçi sınıfının mücadelesiyle doğrudan bağlantılıdır. Doğal olarak hakim sınıfların krizini derinleştirmek sınıf mücadelesini yükseltmekten, bunun için seferber olmaktan geçmektedir.

leri döneminde daha da yoğunlaşan neo-liberal politikalar, bugün dışa bağımlılığı hem sermaye-para-kredi anlamında hem de üretim anlamında zirvesine ulaştırmış durumda. Dolayısıyla emperyalist-kapitalist sistemdeki ekonomik durgunluk ve krizlerin ufak yansımaları dahi Türkiye ekonomisinde büyük sarsıntılara neden olmakta, şimdilerde moda olan söylemle, "bir tweetle" (ABD Başkanı Trump) ülkenin kaderi değişebilmektedir. Dış borç kriziyle de yüz yüze kalan Türkiye ekonomisinin elinde çözüm gibi gözüken ve şimdilik en çok tartışılan konulardan birini faiz artırımı oluşturuyor. Bir yandan da emperyalist kuruluşlar tarafından sürekli olarak Merkez Bankası'na müdahale edilmemesi gerektiği vurgulanıyor. İktidar faiz politikasını belli bir dengeyle yürütmeye çalışsa da artan enflasyon ve döviz kuru dengeleri sarsmaya devam ediyor. Üretimdeki daralma ve işletmelerdeki kapanışlarla ekonomide bugünkü dengeleri korumanın dahi mümkün olmadığı herkes tarafından görülüyor. Bu durumda geriye sözkonusu koşulları, sömürüyü, artan zamları, işsizliği,

ketinin gelişim dinamiklerinin tartışılmadığı görülüyor. Siyasi ve ekonomik krizleri sınıf mücadelesinden ve bu mücadeleye dönük olasılıklardan bağımsız, akademik bir tartışmaya tabi tutmak son dönemdeki "yenilgi" psikolojisinin ve kendiliğindenciliğin genel karakteristiği oldu. Sınıf hareketinin gelişim dinamiklerine dair yeterli bir tartışma yürütülmemesinde bunu somutlayacak güç ve ilişkilerden yoksunluk da önemli bir etmenidir. Ülkemiz sosyalist, devrimci hareketinin işçi sınıfından kopukluğu, AKP'nin sendikal alanda kurduğu hakimiyet işçi sınıfı hareketine dair asgari tartışmaların dahi yapılamamasını beraberinde getirmektedir. Ancak bu gerçekte bir sebep değil özeleştiril bir sonuçtur. Yine de sınıf hareketinin dinamiklerini sadece devrimci hareketin ve sendikal alanın gerçekliğine bakarak tartışmak doğru olmayacaktır. Başka bir kendiliğindencilğe düşmeden ağırlaşan çalışma koşulları, artan sömürü, daha da değersizleşen ücretler, yaygınlaşan işten çıkarmalar ve işsizliğin potansiyel etkilerini görmek ve buna hazır olmak önemlidir.

Ekonomideki durgunluk ve üretim-

“Gücümüz Birliğimizdir!”

Öncelikle bütün işçi kardeşlerimi kucak dolusu sevgiyle selamlıyorum. Emeği var eden, gece gündüz demeden çalışan biz işçilerin yaşamımızda var olan ihtiyaç ve sorunlarımızı bir nebze de olsa paylaşmak istedim.

Ben tekstil sektöründe çalışan kadın bir işçiyim. Yazıma işe alınma sürecimden bahsederek başlayayım. İlk görüşmeyi yaptığım bölüm sorumlusunun, genel iş bilgisine dair soruları sormasını beklerken evli olup olmadığım, evlenmeyi düşünüp düşünmediğim ve çocuğum olup olmamasına dair sorduğu sorularla karşılaştım. Başta masum gözükse de ilerleyen süreçte, işe alındıktan sonra, öncesinde yöneltilen soruların kadınların iş yaşamında ne tür baskıların habercisi olduğunu, kadınların maruz kaldığı ayrımcılıkları daha net gözlemlemiş oldum. Bir de işe başlayacağım fabrikada tanıdığım olup olmaması çok mühim bir durumdu. Bir tanıdığınız yoksa eğer iş başvuruları pek de dikkate alınmıyor. Fabrikada genel olarak herkes akraba ve birbirinin tanıdığı... Çalıştığım fabrika alt-üst ilişkisi, aile bağları, tanıdıklar ve hatır-gönül durumuyla örülmüş bir yerdi. Bu durumun ülke genelinde gözlemediğimiz eş-dost ekonomisinin, torpil ve kayırmanın başka bir yansıması olduğunu söylemek yerinde olacaktır.

Çalıştığım firma uluslararası markalara üretim yapıyordu. Ucuz işgücü olarak görüldüğümüz için yoğun bir emek sömürüsüne maruz kalıyorduk. Daha önce patronlar tarafından kışıkla verip kepçeyle geri alınan kazanımlarımız, şimdi bizler için çorbayı çatalla içmeye benziyor. Ne kadar çok çalışırsak çalışalım, ekonomik krizin bizlere olan yansımaları, enflasyonun artması ve buna bağlı olarak alım gücümüzün azalması ve eriyen asgari ücretimiz karşısında yine borç bataklığına saplanmaktan ve kölece koşullara çalışmaya maruz bırakılmaktan öteye gidemiyor. Patronlar da bunun bilincinde olarak üzerimizde daha fazla baskı kurmaktan ve bunu bir koz olarak kullanmaktan geri durmuyor. Şunu tüm çıplaklığıyla gördüm ki; bir işçi ne kadar çok borca sahipse, çalıştığı fabrikaya o kadar bağımlı ve bir o kadar da patronun

kölesi haline geliyor.

Günümüz koşullarında, çalıştığımız alanda ne kadar çok birlik ve beraberliğe ihtiyaç duyuyor ve bunun yakıcılığını en derinden hissediyorduk. Buna karşılık patronlar ise işçilerin birbirine olan güvensizliğinden yararlanarak, iletişimimizi ve birbirimizle olan temaslarımızı kesmek için her türlü çabayı harcıyordu. Bulduğumuz süreç içerisinde, iş koşullarımızın daha iyi duruma gelmesi, sözde zorunlu olmayan mesailerimize karşı zorunlu olarak kalmamız için

ğını ve bu kişilerin teker teker işten çıkarılacağına dair söylemler ortaya atılmıştı. Öyle de oldu denilebilir. İlk önce bir arkadaşımızı performans eksikliği ve işi aksattığı bahaneleriyle işten kovdular. Bu duruma karşılık birlik olmamız ve sendikamızın da bizi yalnız bırakmayarak her türlü hukuki anlamda desteklerini sunması sonucu arkadaşımız işe devam etti. Sendikamızın bu tutumu, işçilerin arkasında durduğunu göstermişti ve biz işçiler tarafından bu durum sevinçle karşılandı. Günümüz de sendikalara karşı birçoğumuz güven konusunda

zorlandı. Hele bir de kredi borcumuz var ise kalan borç tutarlarımız çıkarılıp işçilerin önüne atıldı. “Bu kadar borcu nasıl ödeyeceksin seni işten çıkartırsak” diyen patron, her türlü yolu mübah görerek sendikadan uzaklaştırma çabalarına girişti. Bizler birlik ve beraberliğe daha çok ihtiyaç duyup daha güvenceli iş koşullarında çalışmak için bu yolda ilerleme gayreti gösterdikçe patronlar tarafından bölümler arası iletişim en yüksek seviyede kesilmeye başlandı.

Bugün işçi sınıfı olarak salt ekonomik talepler üzerinden birlik çağrısı yapmamızın aslında eksik kalan bir yanı olduğu ortadadır. Temel eksende sınıfsal bilinciyle örgütlenen işçi sınıfının, başarıyı ve bütünlüğü korumayı ve hakları uğruna birbirine kenetlenerek bu yolda ilerlemeyi sağlayacağı aşikardır. Bugün gözlemlerimden yola çıkarak işçi arkadaşlarımızın, yoldaşlarımızın açlık sınırının altında yaşadığını söyleyebilirim. Sabahın karanlığında köhne fabrikalara girip, sağlıksız koşullarda, uzun çalışma saatlerine maruz kalıyoruz. Düşük ücret ile bir kışı nasıl geçireceğimizi kara kara düşünüyoruz. Çocuğumuza yeni kıyafet alabilmenin bile büyük bir

baskı uygulanmasına ve en temelinde ücretlerimizin biraz olsun yükselmesi için sendikalı olmaya başlamıştık. Çalıştığımız bölümler arası iletişim ne denli zor olsa da gerek iş çıkış saatlerinde gerekse öğlen yemek molarımızın bir kısmında konuştuğumuz her işçi ile bunun gerekliliğinde hem fikir olup sendikalı olma yolunda hızla ilerliyorduk.

Çalıştığımız yerin uluslararası firmalara üretim yapan bir fabrika olması nedeniyle, duyuru panomuzda asılı olan “sosyal sorumlulukları çerçevesi”nde yer alan maddelerden birinde ise “sendikalı alanda işçilerin örgütlenme özgürlüğü vardır” cümlesi geçmekteydi. Fabrikanın sorumlulukları gereği yasal hakkımızı kullanmanın çok zor olacağını düşünmemiştik. Fakat işin iç yüzü yazan madde kadar gerçekçi olamamıştık. Patronlar, sendikalaşmanın fabrika içerisinde başladığını duyar duymaz her bölümde incelemeler yapmaya koyuldu. Sendikalı olabileceği “şüphesi” taşıyanların resmen kara listeye alındı-

ciddi tereddütler yaşıyoruz. Genel anlamda patronlarla iş birliği içerisinde bulduklarına dair kafamızda bir önyargı vardı. Fakat bağlı olduğumuz sendikamızın işçisini koruyan, arkasında duran, emekten yana bir kurum olduğunu görmek ve deneyimlemek doğru bir yolda yürüdüğümüzün göstergesi olmuştu.

Bundan sonra ki süreçte patronlar, daha fabrika iş sezonuna başlamadan küçülmeye gidiyoruz diyerek bizlerin sendikalaşmasına karşı ikinci bir işten atma atağına geçtiler. Özellikle de sendikalı olan işçileri tazminatlarını da vererek işten attılar. Geri kalan sendikalı işçiler olarak patronlar tarafından uygulanan her türlü baskıyı deneme yanılma yoluyla ve sınırlarımız zorlanarak deneyimledik. Patronlar, belirledikleri işçileri odalarına çağırarak bireyin kendisine ait olan ve böyle bir şeyin istenmesi yasal olmamasına rağmen e-devlet şifrelerimizi isteyerek sendikalı olup olmadığımızı bakıldı. Sendikalı olan işçiler sendikadan istifa ettirilmeye

sıkıntı ve gaffetini çekiyoruz. Mutfağımızda pişireceğimiz aşın derdindeyiz. Kadın işçiler olarak hamile kaldığımızda işini kaybetme korkusuyla karşı karşıyayız ve 1 yaşından küçük bebeğinin günde 1.5 saat anne sütünden çalınan bir yaşamın böyle gitmeyeceğinin farkındayız. Bu koşullar altında tek yolumuz örgütlenmekten ve mücadele etmektir geçiyor. Bunları aşabilmek için birlik olmalı ve omuz omuza vererek haklarımıza sahip çıkmalıyız.

Aslında işçi sınıfı olarak kendiliğinden ve doğamız gereği bu ihtiyaç ve gereksinimlerimizin yakıcılığını hissetmekteyiz. Örgütlendiğimiz düzeyde sarsılmaz oluşumuzu açığa çıkartmamız gerekir. Bizler işçi sınıfı olarak tarihsel geçmişimizden günümüze kadar ödenen bedellere sahip çıkmalı, sesimizi daha da yükseltmek taşıyarak tek yumruk olup taleplerimizi haykırmalıyız.

BİRLİK! MÜCADELE! ZAFER!

(Bir DDSB’li)

İdlib Pazarlıkları ve Türk Devletinin Konumlanması

Emperyalistler cephesinde gelişmeler dikkate alındığında, sürecin “ikna” ya da tasfiyeye yönelik “operasyon” yoluyla birden ortadan kalkmayacağı açıktır. Ortadoğu ve Suriye meselesinde bilinen klasik çıkar çatışmalarıyla birlikte emperyalist müdahalelerin emperyalist ülkelerde direkt doğuracağı “korkunç” sonuçlar -ki göçmen sorunu bunlardan bir tanesidir- meselenin daha hesaplı biçimde yürütmesi gerektiğini dayatmaktadır.

Ortadoğu ve Suriye özgülünde gelişen güç dengeleri ile emperyalist devletler ve onların uşak devletlerinin çıkar savaşları/pazarlıkları “İdlib Operasyonu” ile birlikte oldukça “hareketli” bir hal aldı. İdlib’e sıkışan gerici çete gruplarının imhasına yönelik Suriye ve Rusya’nın ortak operasyonunun dillendirilmesi, tabiri caizse “sözüne sadık”lığı göstermek için Rusya’nın 4 Eylül günü İdlib’te bulunan cihatçı güçlere karşı gerçekleştirdiği bombardımanın ardından herkesin dikkat kesildiği nokta 7 Eylül günü gerçekleştirilen Rusya-İran-Türkiye üçlü zirvesiydi.

“Astana Mutabakatı”nın öznelere olan bu üç devletin, “Suriye’nin kaderinin belirlenmesi” nidalarıyla bir kez daha bir araya geldiği ve 12 maddelik bildirinin yayımlandığı görüşmenin tek gündemi İdlib meselesi ve buna bağlı gelişmeler oldu.

Bu görüşmeye, sürece kendi çıkarları doğrultusunda bileşen/müdahil olan Türk devletinin beklentileri kısa vadede tam olarak karşılanmamış durumdadır. İdlib’in kendisi için ikinci bir Efrin olacağı hayalindeki Türk devleti, yine bölgede bulunan, kendisinin yetiştirdiği ve hala denetiminde bulunan gerici çetelerin tasfiyesinin önünü açmak istememektedir. Yine İdlib ve bölgede sınır hattı boyunca hakimiyet elde ederek özellikle “Kürt tehlikesi”nin önüne geçmeye çalışmakta ve Kürt ulusal demokratik güçlerine karşı bir yönelim hattı izlemektedir. Bu noktada zaten bir süredir arasının “bozuk” olduğu ABD ile başka bir çelişki yaşayan Türk devleti, Suriye’de yaşananların tek sorumlusunun ABD olduğu ve ABD gidince ortalığın durulacağı mesajları veren Rusya ve İran bu konuda hem ortaklaşmakta hem de karşı karşıya gelmektedir. Suriye’deki savaşa çıkarları gereği Suriye devleti tarafında saf tutarak giren Rusya, Esad’ın Suriye topraklarının büyük bölümünü tekrar ele geçirmesini sağlamış, “muhalif” ya da “terörist” diye tanımladığı grupları da İdlib’e kadar sürmüş ve İdlib’i bu grupların imhası için stratejik bir

yer olarak belirlemiştir. Bu noktada Rusya’nın İdlib operasyonunu ne pahasına olursa olsun gerçekleştirme isteği, göze alınamayan bazı olgularla birlikte ileri bir tarihe ertelenebilir. Fakat bu süreç boyunca Rusya’nın boş durmayacağı, öncü operasyonları gerçekleştireceği de aşikârdır. Nitekim son süreçteki bombardımanları da bunun bir göstergesidir. Yine Rus-

ya’nın askeri bir operasyonu esasa alarak buna göre hazırlık içerisinde olduğu da gözükmemektedir. Canlı yayında yayınlanan tartışmada **Tayyip Erdoğan**’ın “ateşkes sağlanmalı” talebiyle yaptığı asisti Putin’in “burada **El Nusra** ve **İŞİD**’in yerine konuşamayız” diyerek gole çevirmesi Tayyip Erdoğan’a verilen bir ayarken, aynı zamanda Rusya’nın imhasına girişeceği sayıyı azaltmak için “bölgede görüşüp anlaşmaya kararlı olanlarla savaşmak isteyenleri ayıralım” esprisinin getirdiği bir sonuçtu.

Bu noktada Türk devletinin misyonunu gören Rusya’nın ana operasyonu erteleme ihtimali, görüşmede de dillendirilen “terörle mücadele kararlılığı”, “Suriye’nin egemenlik ve toprak bütünlüğünün korunması” gibi kaygılarla Türk devletini direkt saf dışı bırakmak istemediğini göstermektedir. Bu duruma etken olansa meselede hem Türk devletinin rolünün esasta son bulmaması hem de kendilerince tutarlılık gereği dünya kamuoyunda da kısa süreli olsa da teşhir olmamak adına “Astana Mutabakatı”nın rafa

kaldırılmaması için bir çabadan ibarettir. Fakat Rusya-ABD dalaşının belirleyici bir konum aldığı bu sorunda Rusya’nın hem açık hem de kapalı şekilde “kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla” misali Türk devletini muhattap alırken/uyarıırken aslında ABD’yi hedef aldığını görmekteyiz. Türk devletinin pastadan pay kapma mücadelesinde ABD ve Rusya arası

de dikkate alındığını göstermektedir. Muhtemeldir ki İdlib’e direkt komşu sınır olmasından kaynaklı Türk devletinin direkt muhatap alınması bu tür kaygılar gözetildiğinde çok da absürd olmamaktadır.

Fakat meselede Türk devletinin tutumu, uluslararası birçok meselede olduğu gibi kendi teamülünde dahi gülünç olmaktadır. Hele ki ABD-Rusya meselesinde iki koltuk arasında oturarak yaptığı/yapacağı hiçbir şeyi kestiremeyen devletin “net” olduğu tek konu; esasında Kürt düşmanlığı ve yaptığı her şeyin pastadan kalan kırıntıları kapma mücadelesinin gereğini yani kendi varoluşsal gerçekliğini ortaya koymadaki kararlılığıdır. Bu kararlılık, kendisinden çok daha uzun duvarları olan uşığı olduğu devletlerin duvarına; fakat esas ve tarihe not düşülecek şekilde direnenlerin meşru mücadelesine çarpmaktadır.

Şu bir gerçeklik ki Türk devleti, İdlib konusunda

istemlerini dayatmaya devam edecektir. Yaşadığı ekonomik ve politik kriz, bu istemlerini daha fazla diretmesini dayatmaktadır. Aksi durumda krizin kendi cephelelerinde daha da büyüyeceği öngörülmektedir. Ancak Türk devletinin İdlib meselesinde istediğini alamaması, onun uşak ve faşist karakterini ne değiştirecek, ne de gerileştirecektir. Mevcut faşist diktatörlülüğün yaşadığı ekonomik ve politik krizin İdlib meselesinden bağımsız şekilde de derinleşeceği açıktır. Hem “iç” hem de “dış” siyasette yürütülen politikalar, takınılan tavırlar yüzme bilmeyen bir insanın, okyanusun en derin yerinde batmak için çırpınmasından farksızdır. Dolayısıyla sistemin mevcut krizini, devrim mücadelesinin yükseltilmesi için kaldıraç haline getirerek kitlelerin örgütlenmesi ve devrim mücadelesinin bu topraklarda zafere ulaşması, tüm dünya halklarının emperyalist boyunduruktan kurtulması için ciddi ve önemli bir adım olacaktır.

ettiği dansta alınan tavırlar; ABD’nin geçtiğimiz günlerde “rahip Brunson” olayıyla TC’yi uyarmasıyken, Rusya cephesinden de üçlü görüşmede Türk devletinin olduğu masada “esas derdin” ABD olduğunun sürekli vurgulanmasıydı. Rusya ve Suriye’nin esas hedefinin ABD olduğu ve bu pazarı ABD’ye bırakmak istemediği açık biçimde görülmektedir.

Emperyalistler cephesinde gelişmeler dikkate alındığında, sürecin “ikna” ya da tasfiyeye yönelik “operasyon” yoluyla birden ortadan kalkmayacağı açıktır. Ortadoğu ve Suriye meselesinde bilinen klasik çıkar çatışmalarıyla birlikte emperyalist müdahalelerin emperyalist ülkelerde direkt doğuracağı “korkunç” sonuçlar -ki göçmen sorunu bunlardan bir tanesidir- meselenin daha hesaplı biçimde yürütmesi gerektiğini dayatmaktadır. Nitekim operasyona karşı çıkan Tayyip Erdoğan’ın “oradan kaçan teröristler Türkiye’ye gelecek, buradan da Türkiye, Avrupa’ya kaçış kapısı haline gelecek” diyerek giriştiği “tehdit” de bu durumun egemenler cephesin-

AKP Anti-ABD'ci Olabilir Mi ?

“Eğer bir yalanı yeterince uzun, yeterince gürültülü ve yeterince sık söylerseniz, insanlar inanır. İnsanları, bir yalana inandırmanın sırrı, yalanı sürekli tekrar etmektir. Sadece tekrar, tekrar ve tekrar söyleyin”

Yukarıdaki sözlerin gereğini Türk hakim sınıfları ve onun iktidardaki sözcüleri uzunca bir süredir deyim yerindeyse “layıkıyla” yerine getiriyorlar.

Söz Hitler'e ait. Bir süredir iktidar çevrelerinin sıklıkla tekrarladığı, yeterince gürültüyle söylediği, geniş emekçi yığınların bir bölümünce de karşılığı ve inandırıcılığı olan yalanları tekrar tekrar duyar olduk.

Söz konusu yalan; gün geçtikçe derinleşen ekonomik krize paralel kısa bir süre önce Avrupalı emperyalistlerle, bugün ise ABD emperyalizmiyle yaşanan sorunların anti-emperyalizm ya da “Amerika karşıtlığı” olarak kamuoyuna sunulmasıdır.

Emperyalizmin çıkarlarını koruyan, varlığını bu çıkarlar üzerinden sürdüren, biçimsel

bağımsızlığa sahip, tüm ekonomik, siyasal ve sosyal politikaları emperyalist kurumlarca belirlenen, emperyalizmin yarı-sömürgeci Türk devleti ve onun başındaki herhangi bir iktidarın emperyalizm karşıtı olması mümkün müdür?

Böylesi bir niteliğe sahip bir ülke iktidarının emperyalizmin çıkarlarının, hedef ve amaçlarının dışına çıkması ya da on(lar)dan ayrı/bağımsız hedef, amaç ve yönelimlerinin olması mümkün müdür?

Dışta uluslararası sermayenin, içteyse komprador sermaye gruplarının sınıfsal çıkarlarını temsil eden, gözetilen, bölgedeki ve dünyadaki çıkarları neyi gerektiriyorsa sadakatle yerine getirerek hizmet eden, zenginliklerinin çöleştirilmesi; kitlelerin daha da yoksullaşması pahasına ülkeyi emperyalist sermaye

için sınırsız bir sömürü ve yağma alanına çeviren, aynı zamanda emperyalistlerce her türlü devrimci siyasal mücadeleye karşı etkin bir silah olarak da kullanılmak için örgütlenerek iktidara taşınmış AKP'nin ekonomiden ticarete, iç siyasetten, dış siyasete, istihbari, askeri ve kültürel vb. her alanda derin kökler salmış ABD'ye karşıt olması, ötesi anti-emperyalist olması mümkün müdür?

Bizdeki ülke ve iktidar(lar) gerçeği, emperyalizmin içselliği olgusu bu kadar net ve kökleşmişken, AKP ve Erdoğan'ın ABD karşıtlığında özdeşleşen “yerli ve milli” söylemiyle anti-emperyalizmi tariflemek körün fili tariflemesiyle eş anlamlıdır.

Makalemizin bu bölümünü devrimci-sosyalistler için cevabı çok net birkaç soru ile noktalayalım.

- 1) AKP'nin son açıkladığı 100 günlük eylem planında emperyalizme alternatif bir toplumsal düzen önermesi var mıdır?
- 2) Ekonomik ve siyasal programlarında bir sapma ya da kopuş söz konusu mudur?
- 3) Ekonomik-politik olarak emperyalizme bağımlı olup da yine ekonomik-politik olarak emperyalizm karşıtlığı ne kadar mümkündür?

Elbette mümkün değildir. Nihayetinde anlaşılacağı üzere AKP'nin izlediği politikanın ABD'yle çelişmesi, AKP'nin ABD'ye yönelik söylem ve eleştirilerinin olması AKP'nin emperyalizmi hedefleyen bir mücadele verdiği anlamına asla gelmez.

Ek olarak, bütünü parçayla açıklayarak emperyalizmi ABD'nin politikalarına indirgeyen, emperyalizmi sadece ABD'den ve onun politika-

lerini kullanan Hitler devamında: “Hoş olmayan yollardan hedefe ulaşmaktan sakınmak, bu dünyada çoğu zaman ister istemez hedefe ulaşmaktan vazgeçmek anlamını taşır” der.

AKP iktidarı gibi bütün burjuva iktidarların siyaseten yöntemi de Hitler'in yöntemiyle benzeşmektedir; O da diğer sınıfaşları gibi doğallığıyla sadece kendisine uygun düşen “gerçekleri” arar, ahlaki tüm ilke ve değerleri iktidarın politik çıkarlarına kurban ederek yok sayar.

Toplumsal bir tabanı olan Amerika karşıtlığı da iktidarın kendi çıkarına an'a uygun düşen demagojik söylemlerle siyasal bir aldatmaca olarak sürekli kullanılabileceği bir meseledir.

AKP iktidarının krizin gerçek nedenlerini, boyutunu ABD'yle yaşanan gerilimle gerekçelendirerek politikalarına meşruiyet yaratma çabalarının kitlelerin belli bir kesimince bugün destek görmesi, bu desteğin kalıcı olacağı anlamına gelmemektedir. Çünkü bugün

Türk egemen sınıfları ABD başta olmak üzere diğer emperyalist güçlere dünden çok daha fazla muhtaçtır. Sadakat ve mecburiyet ABD'yi Türkiye'nin “yeniden” vazgeçilmez “stratejik ortağı” yapacak, ABD karşıtı söylemlerin anlamsızlığı bizzat sahiplerinin pratikleriyle boşa çıkarılacaktır.

Makalemizin başında; ekonomik-politik olarak emperyalizme bağımlı olup da emperyalizm karşıtı olmanın mümkün olmadığını, her şeyden önce ekonomik, politik ve toplumsal bir sistem olarak öncelikle kapitalizmden kopuşu gerektirdiğini, varlığını emperyalizme borçlu, onun ihtiyaç ve talepleri doğrultusunda örgütlenmiş bir anlayışın anti-emperyalist olamayacağını vurgulamıştık.

En genel anlamıyla emperyalizm karşıtlığı mali sermaye egemenliği-

larından ibaret gören, doğasında anti-emperyalizmi de ABD karşıtlığı ile sınırlayan anlayışların; başta faşist Perinçek olmak üzere bilimün ulusalcıları, dönem dönem Erdoğan benzeri “yerli ve milli”ci söylemlerin sahibi olan Filipinler'den Duterte'yi, Hindistan'dan Modi'yi hatta ekleyelim Moduro'yu, İran'ı, cihadist çeteleri nereye koyduklarını tartışmaya gerek dahi duymuyoruz.

O halde şimdi faşizmin tercih ettiği dil, yöntem ve kullanılan araçların işlevini, iktidarın ısrarla resmetmeye çalıştığı bugünkü yalan tablosu ile neyi, neleri amaçladığını, neden ahlaki olmayan her tür söylem ve eylemlerde ısrar ettiklerini tartışalım.

“Ben güç siyaseti ile ilgileniyorum; yani söylemek istediğim, bana faydalı görünen her aracı, toplumsal ve ahlaki kurallar açısından en ufak bir kaygı taşımadan kullanırım” ifade-

nin tüm biçimlerine karşıtlıktır. Bu karşıtlık kendi ülkelerinin kompradorlarının, kapitalistlerinin egemenliklerine karşı olmayı da gerektirir. Bir başka söylemle kapitalizme karşı mücadeleden söz etmeden anti-emperyalist bir mücadeleden söz etmenin/tartışmanın bir anlamı yoktur.

Emperyalizmin kapitalizmin yeni bir üst aşaması olarak örgütleniş biçimi olduğunu göz ardı ederek onu sadece siyasi bir düzleme indirgen sadece emperyalist hiyerarşiyi değiştirmeyi ya da o hiyerarşide yer edinmeyi hedefleyen politik anlayışlarla, emperyalizmi bir sistem olarak ortadan kaldırmayı hedefleyen anlayışları birbirinden ayırt etmek gerekir. Anlaşılır olması için örneklersek, nasıl ki iç siyasette egemen anlayışa karşı muhalefet eden her hareket(ler)i demokratik hareket(ler) olarak değerlendiremiyorsak, uluslararası alanda da (daha

önce Duderte, Moni, İran örneğini vermiştik) emperyalizme muhalefet eden her çıkış ve anlayışı da anti-emperyalist olarak değerlendiremeyiz.

Tüm bu yaşanan tartışmalar bize sadece en geniş anlamda sadece emekçi yığınlarda değil devrimci-demokrat çevrelerde de anti-emperyalizm konusunda bir bilinç bulanıklığı yaşandığını gösteriyor. Özellikle emekçi yığınların emperyalizm ve uşaklarına karşı öfkelerinin doğru adrese yönlendirilmesinin ancak emperyalizmin ve anti-emperyalizm gerçeği konusunda doğru bir bilince sahip olunmasıyla başarılabilceğini belirtmemiz gerekiyor.

“Emperyalizme ve gericiliğe karşı dövüşürken ölen herkes, saygıya değerdir. Ama bu, bunların içindeki revizyonist ve anarşist unsurlarla komünistler arasında bir çizgi çekmememize asla yol açmamalıdır.”

(İ.Kaypakkaya)

Sınıfın önderlik etmediği, mevcut egemen sistemin hedef alınmadığı anti-emperyalist direnişlerin yaşama şansı mümkün müdür? Kuşkusuz mümkündür ancak başarıya ulaşma şansı yoktur. Bu durum bize verilen mücadelelerin önemsizliğini değil anti-emperyalist mücadelelerin tutarlı biçimde ancak sınıf önderliğinde, emperyalizmin varlığının temeli olan ilişkilere ve onun tüm sömürü biçimlerine karşı bir konumlanışla başarıya ulaşabileceğini gösterir. Bu ayrım, bu bakış açısı MLM’ler için ilkesel bir ayrım ilkesel bir sorundur. Benzer bir şekilde yine sadece anti-emperyalist olmayı emperyalizmin çıkarlarının karşısında politik olarak konumlanmak olarak algılayan, emperyalist-kapitalist sistemin sonuçlarına muhalefet eden anlayışların mücadelelerini de, İbrahim yoldaşın üstte vurguladığı gibi ödedikleri bedelleri de, saygınlıklarını da asla önemsizleştirmez. Önemli olan ayrım

çizgilerindeki belirginliğin, berraklığın her koşulda korunarak ilkelerde ısrar etmektir.

“(…)Feodalizme ve komprador kapitalizme indirilecek her darbe, emperyalizmin ülke içindeki ayaklarını kesmek demektir.” (İ.Kaypakkaya)

Emperyalizmin uşağı komprador burjuvazinin diktatörlüğüne karşı verilen mücadele aynı zamanda emperyalizme karşı sınıfın ve bağlaşıklarının özgürlük mücadelesidir.

O halde çeşitli milliyet ve inançlardan halkımızı emperyalist sermayenin ve yerli uzantılarının uysal birer köleleri olmaya razı etmeye çalışan, emperyalizmin çıkarların ülkemizde ki temsilcisi olan faşizme karşı mücadelemizi “beklemeden durmadan, korkmadan ve yılgınlık göstermeden” sürdürmeli, Demokratik Halk Devrimi yürüyüşümüzdeki adımları hızlandırmalıyız!

DAĞLARIN YETİŞ’İ SARIGAZI’NIN TARIK’INA...

Nereden başlamalı, hangi kelimelerle anlatmalı senin o mücadeleye olan aşkı, halkına olan bağlılığını ve devrime olan inancını. Dağların Yetiş’i Sarıgazi’nin Tarık’ı. Sarıgazi’ye geldiğin ilk günü hatırlıyorum, sırtında sadece tek bir çantanla geldin katıldın ara-

mıza. Seni her hatırladığımda o sırt çantası gelir aklıma. Sanki sen o sırt çantasına bütün umutlarını, direngenliğini, emekçiliğini, geçmişine dair bütün güzelliklerini doldurup katılmıştın aramıza. O kadar sıcakkanlıydın ki sanki yıllardır tanışıyormuşçasına sohbet ederdin bizimle. Aldığın

hiçbir görevden geri durduğunu görmedim. Seni tanıdığım süre boyunca en çokta emekçi yönünü severdim. Derneğin bahçesine gözün gibi bakar, domates, soğan ekerdin. Sorardık “Tarık ne zaman büyüyecekte yiyeceğiz bunları” sen de “sabredin yoldaşlar elbet bir gün büyüyecek” diyip her sabah sulardın onları. İlk marş okuttuğun günü unutamam. Sarıgazi’de gittiğimiz bir eylemde, marşın bir bölümünü şaşırmıştın ama yoldaşlar müdahale edip toparlamıştık sonrasında bana “nasıl okudum ama marşı yoldaş” diye sormuştun, “ilk denemene göre gayet iyiydi ve sesin de gür” diyip gülüştük. Eylemlerdeki azmin ve cesaretini herkes örnek almalıydı, düşmana taş atarken, gözlerindeki düşmana olan kin ve öfke çok çabuk fark ediliyordu.

Ve Ankara... Türkiye tarihinin en kanlı katliamlarından birine tanıklık etmiştik. Oysa ne güzel gitmiştik oraya; halaylarla, zılgıtlarla. Mola yerinde davulcudan davulu alıp, yoldaşlara halay çektirmiştin. Nereden bilebilirdik ki, davulla zurnayla, halaylarla gideceğimiz bir eylemden üzerimizde yoldaşlarımızın kanyla geri döneceğimizi. İlk patlamada aklımız sende kalmıştı, ilk eylemlerinden birisiydi. Yaşanan arbedede kuzenini kaybetmiştin, durumu iyi dememize rağmen

yaşadığın şoku atlamamıştın. Ve sana orada tokat atmak zorunda kaldım ardından defalarca kez özür diledim her seferinde “önemli değil yoldaş” diyerek gülümsüyordun. Zor bir deneyim olmuştu senin için ama kısa sürede atlattıydın. Yaşamındaki tüm zorlukları yoldaşlarıyla aşacağını söyledin ve öyle de oldu; tüm zorlukları beraber aştık.

Evinde demlediğin o ilk çayın tadını unutamıyorum, gözlerin ışıldıyordu adeta. Aileni Erzincan’dan getirip yanına almanın verdiği mutlulukla adımlıydın yolları. Beni annenle tanıştırdın “anne bak bu yoldaşım” diyor, içten içe ben buralarda yalnız değilim yoldaşlarım var diyordun.

Dersim’e seninle ilk gidişimdi. Heyecanlıydın ve bir o kadar da disiplinliydin. Beraber Munzur’da yüzdüğümüz günler dün gibi aklımda. Ve aklın hep Munzur’da kaldı. Bir kez daha beraber gittik Dersim’e ve en son özgürlüğün, halkın için çıktın o dağlara. Sarıgazi’nin sokakları ve Dersim’in dağları seni hiç unutmayacak yoldaş. Dağların Yetiş’i Sarıgazi’nin Tarık’ı; anısı ve mücadelesine saygı ve özlemle...

(Sarıgazi’den Bir Yoldaş)

“Faili Meçhullerin Faileri Tekrar Görev Başında!”

17 binin üzerinde kayıp. 700 haftadır bu kayıpları arayan aileleri ve yoldaşları. Faşist TC devleti son 40 yıllık süreçte, devrimci, demokrat, yurtsever ve ilericiye karşı, bilinen, açıktan yaptığı katliamların yanında, bizce faili çok net olmasına rağmen, “faili meçhul” adı altında, kirli savaşın en iğrenç yöntemlerini kullanarak yüzlerce kişiyi gözaltında kaybetmiştir.

Adına “derin devlet“ dediği, ancak direkt devletin kendisi olduğu herkeşçe malum olan bu katliam makinesi, kayıplarını arayan ailelere de yıllarca saldırmış, bir kısmını yine katliamdan geçirmiş, bir kısmını işkencelerden geçirdikten sonra tutuklamıştır. Hasan Ocak’ın gözaltında kaybedilmesinden sonra her Cumartesi günü İstanbul Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yapan ve çocuklarının akıbetini soran, kamuoyunda Cumartesi Anneleri olarak bilinen Cumartesi İnsanları’na da yıllarca saldırmıştır. En son 700. hafta vesilesiyle kitlesel olarak yapılması planlanan eyleme, eyleme iki saat kala bizzat tescilli katillerden Süleyman Soylu’nun emriyle yasak getirildi. Bu faili meçhul cinayetlerin baş aktörlerinden katil Mehmet Ağar’ın “has elemanı” Süleyman Soylu daha sonra kameralar karşısına geçerek, yalanlarla, manipülasyonla kin kismaya devam etmiştir. Devletin mahkemelerinde, resmi belgelerinde bile kayıtlı ve onaylı olan şeyleri çarpıtarak, bu meşru eylemlere ve Cumartesi İnsanları’na iftira atmış ve aynı zamanda da bundan sonraki süreçte açık hedef haline getirmiştir.

Yeni Demokrasi Gazetesi olarak, 1992 yılında Gözaltında kaybedilen TKP/ML davasından gözaltına alınan Hasan Gülünay’ın kızı Deniz Gülünay ile süreçle ilgili bir röportaj gerçekleştirdik.

Yeni Demokrasi- Merhaba, bize biraz kendinizden, Hasan Gülünay’dan bahsedebilir misiniz? Hasan Gülünay kimdi, nasıl ve neden gözaltında kaybedildi?

Deniz Gülünay- Ben Deniz Gülünay, Hasan Gülünay’ın kızıyım. Hasan Gülünay 1963 Erzincan Kemah doğumludur. 12 yaşında İstanbul’a çalışmaya gelmek zorunda kalmıştır. Camcı çırağı olarak çalışmaya ilk adımını atmıştır. 1978 yılında TKP/ML ile tanışır ve onun bir sempatizanı olarak çeşitli faaliyetlerde bulunur. 1980 darbesiyle birlikte parti ile bağı kopar. Partiyi yeniden bağ kurmaya

çalışırken de faaliyetine devam eder. Kendi yazdığı bildirimleri evlere dağıtır. Genel ve yerel seçimlerde yine bu bildirimleri oy pusulası olarak kullanır bildirilere imza olarak “devrimci şiddet” imzasını kullanır. Daha sonrasında neden TKP/ML değil de bu imzayı kullandığı sorulduğunda ise “bu bir devrimci eylemdir ve ben o zaman partinin örgütlü bir bireyi de-

ğildim parti adını kullandığımda doğru olmayacağını düşündüğümünden bu yolu seçtim” açıklamasını yapmıştır. 1983 yılında tekrar TKP/ML ile tekrardan ilişki kurmuştur. 1987 yılında Halk Ordusu’nun şehir gerillası olarak parti saflarında yerini almıştır. 20 Temmuz 1992 yılına kadar bu alanda faaliyet yürütmüştür. 19 Temmuz 1992 yılında TKP/ML’ye yönelik bir operasyon kapsamında gözaltına alınmıştır. 20 Temmuz 1992 sabahı evden çıktıktan sonra gözaltına alınmıştır. Üç gün sonra eve gelen bir telefon ile “Hasan Gülünay gözaltına alındı onu her yerde gerçek kimliği ile arayın sorun” haberinden sonra annem Birsen Gülünay, dayım ile beraber İHD’ye gidip resmi kurumlara kayıp başvurusunda bulundu. 55 günlük bir açlık grevi yapıp işgal eylemleri gerçekleştirdik. 26 yıldır bir netice elde edemedik.

Y.D- 700. haftasında Cumartesi Annelerinin eylemine İstanbul’da izin verilmedi, kardeşinizin de içinde yer aldığı birçok kişi gözaltına alındı, gaz sıkıldı, darp edildi. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz? Sizce neden 700. haftada devlet bu kadar saldırdı?

Deniz Gülünay- 23 yıl sonra o meydana da bir saldırı gerçekleşmesi devletin esasta sessiz gibi gözüken ama kayıpların sesi olan ailelerden korktuğunun kanıtıdır. O meydan da otu-

ran annelerden o meydan da yükselen esasta devrimci fikirlerden korktular. Korkuları ile yüzleşmek yerine saldırı ile yok etme geleneğini devam ettirdi devlet. O meydan da aileler ilk kez gaz yemedi, ilk kez göz altına alınmadı, son kez de olmayacağını farkındayız. Esasen bu saldırılarla adım adım bu sonu getirdiler. İlk önce İŞİD’in bombalama eylemlerini

saldırma gerekçelerinin annelerin annelik duygusunu kullanarak toplumu kandırmalarına son vermek olduğu ve buna benzer birçok şey söyledi. Nasıl değerlendiriyorsunuz bu açıklamayı?

Deniz Gülünay- Süleyman Soylu’nun yaptığı açıklamayı talihsiz bir açıklama olarak görüyorum. Erdoğan, aileleri görüşmeye çağırılmış akabinde ise bir açıklama yapmıştır. Efendisi faili meçhul cinayetleri kabul etmiş bizzat Mehmet Ağar ve Tansu Çiller’in ismini vererek sorumluların yargılanacağını ifade etmiştir. Buradaki çelişkiyi nasıl açıklayacaklar merak içerisindeyim. Soylu gibi adamlar varlıklarını birilerinin ağzından çıkacak cümlelere bağlı yaşadıkları için onun bir kukla olduğunu düşünüyorum. Esas sorumuz şu Erdoğan Mehmet Ağar’ı hedef tahtasına koymuşken bugün eteklerinin altına almasının sebebinin ne olduğudur. Hemen her konuda açıklama yapan Erdoğan bu sefer sessizliğini koruması ise oldukça manidardır. Bunların derdi ailelerin hesap sormasını engellemek, örgütlerin orada olması filan da değildir. Faili meçhullerin bir numaralı katilleri olan M. Ağar ve T. Çiller yanında saf tutarken her Cumartesi günü Galatasaray’da kayıpların sorumlusu olarak isimlerinin geçmesini başka türlü engelleyemeyeceklerdi. Gerçekleri açıklamak da devlet geleneğinde olmayan bir durum. Saldırarak ve kayıp ailelerinin itibarını düşürerek ilgiyi desteği azaltmak istediler. Yine kaybettiler kaybedecekler.

Y.D- Bundan sonra sizce Cumartesi eylemleri nasıl devam etmeli?

Deniz Gülünay- Cumartesi eylemleri aynı kararlılıkla devam etmeli. Her kayıp yakını için her yer Galatasaray Meydanı’dır. Tabi dünden daha çok desteğe ihtiyacımız olduğu ortadadır

Y.D- Cumartesi Aileleri olarak talepleriniz nedir?

Deniz Gülünay- Kaybedilen yakınlarımızın akıbeti açıklanmalı, failileri yargılanmalıdır. Zaman aşımı tehdidinin kayıp dosyalarında uygulamasına son verilmeli ve etkili soruşturma yapılmasının yolu açılmalıdır. Toplu mezarların açılmasına izin verilmelidir.

Y.D- Teşekkür ederiz.

Deniz Gülünay- Ben Teşekkür ederim.

Y.D- Süleyman Soylu bu saldırıdan sonra kameraların karşısına geçip, kayıpların olmadığını, örgüt içi infazlar olduğunu, bu eyleme

Munzur Çevre Derneği: Yaşasın Çevre Mücadelemiz!

HABER MERKEZİ- 5 Eylül gecesi arama bahanesiyle üye ve yöneticilerinin evleri basılan Munzur Çevre Derneği (MÇD) 9 Eylül saat 12.00'da İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında ilk sözü alan dernek başkanı Hatun Esen, çevre ve yaşam alanları mücadelesi veren kurumlar üzerinde baskıların arttığını, üye ve yöneticilerinin evlerinin basıldığı gece Yeni Demokrasi Gazetesi çalışanlarının evinin de basıldığını belirterek Munzur Çevre Derneği'ne yönelik saldırının da demokratik örgütlenmelere ve eylemlere yönelik baskıların bir parçası olduğunu belirtti.

Munzur Çevre Derneği olarak Dersim'de askeri operasyon ve bombardımanlar sonucu yakılan ormanların söndürme çalışmalarında yer aldıklarını, HDP'li vekillerle birlikte baskı ve yol kapatmalara maruz kaldıklarını belirten Esen, Munzur Çevre Derneği olarak "Dersim, Gabar, Cizre gibi yakılan bölgeleri olduğu gibi rant amacıyla yakılan Bursa, Bodrum, Trakya'yı da gündemlerine aldıklarını, yaşam alanlarına yönelik her türlü saldırıya sahip çıkma hedefiyle yola çıktıklarını" ifade etti. Demokratik mücadelelere saldırıların devam ettiğini belirten Esen, saldırılara karşı yan yana, omuz omuza mücadele et-

mek gerekliliğini vurguladı.

Daha sonra söz alan HDP İstanbul Milletvekili Ali Kenanoğlu, demokratik mücadelenin sonlandırılmaya çalışıldığı yılların yaşandığını belir-

terek "MÇD'nin orman yakılmasına karşı ve yaşam alanları için korkusuzca bir mücadele yürüttüğünü ve ödediği bedelin bunun karşılığı olduğunu" vurguladı. Seçim çalışmalarında dağdaki kurdun kuşun, karıncanın da vekili olacaklarını ifade ettiklerini belirten Kenanoğlu, "bu mücadeleyi yürüten arkadaşlarımızın da yanında olmak, MÇD'ye dönük saldırıları kınamak ve lanetlemek için buradayız" şeklinde konuştu.

Ali Kenanoğlu'nun konuşmasının ardından MÇD Yönetim Kurulu adına Ali Yıldız tarafından basın açıklaması okundu. Açıklamada kendi krizlerini yönetmekten aciz olan egemenlerin son dönemde en demokratik eyleme

eylemlerin terörize edildiği belirtildi. Sivas Divriği Mursal köyündeki siyanürlü altın arama faaliyetlerine, İzmir Tire Başköy Mahallesi'nde jeo termal santrale karşı mücadele ve direnişlerin sürdüğü, Cumartesi Anneleri gibi demokratik eylemlere yönelik yasak ve saldırıların arttığı belirtilen açıklamada "Karadeniz'den Dersim'e, Sivas'tan Hasankeyf'e uzanan bu saldırılar kuşkusuz saymakla bitmeyecek. Elbette ki tüm bu saldırı ve baskılara rağmen yaşam alanlarını savunanların dayanışması ve direnişi de bitmeyecek" denildi.

Demokratik kitle örgütlerini terörize ederek çevre mücadelesinin meşruluğunun yok edilmek istendiği, yaşam alanlarının ranta-talana daha rahat açılmaya çalışıldığı vurgulanan açıklamada "Gölgesini satamadığınız ağaçları kesmenize, topraklarımızı talan etmenize asla izin vermeyeceğiz. Baskılar bizi yıldırılmaz, yaşasın çevre mücadelemiz" sözleriyle son buldu.

Basın açıklaması evi basılan bir dernek üyesinin konuşması ve katılımcıların konuşmalarıyla devam etti. Konuşmalarda dayanışma vurgusu öne çıkarken basın açıklamasına KARDEF, Çemişgezek Derneği ve HDP İstanbul Milletvekili Ali Kenanoğlu da katılarak destek verdi.

Gazetemiz Çalışanlarının Evlerine Polis Baskını

HABER MERKEZİ- İçinden geçtiğimiz süreçte kitlelerin söz ve ifade özgürlüğüne yönelik baskılar, devrimci-demokrat ve yurtsever basına yönelik "susturma" politikaları büyüyerek karşımıza çıkmaya devam ediyor.

OHAL sonrası devrimci-demokrat ve yurtsever basına yönelik kapatma ve "el koyma" saldırıları KHK'ler ile hayata geçirilmiş, onlarca gazeteci gözaltına alınmış ve tutuklanmıştı. Devrimci-demokrat ve yurtsever basına yönelik saldırıların son hedefi gazetemiz oldu. Gazetemiz çalışan ve muhabirlerinin kaldığı ev gece saatlerinde kapılar kırılarak polis tarafından basılırken, evde arama gerçekleştirildi. Geçtiğimiz günlerde de Dersim'de yaşanan orman yangınları ve Halk Savaşçıları'nın haberlerini paylaş-

mamız gerekçe gösterilerek internet sitemiz Bilgi Teknolojileri Kurumu (BTK) tarafından erişime engellenmişti.

5 Eylül tarihinde gazetemiz çalışan ve muhabirlerinin kaldığı eve polis tarafından baskın gerçekleştirildi. Arama kararı olduğu gerekçesiyle kapılar kırılarak yapılan baskında evde

Gece 01.45'te çok sayıda polis tarafından yapılan baskında gözaltı yaşanmazken, dosyadaki gizlilik kararı sebebiyle, baskının nedeni öğrenilemedi.

Gazetemizin çalışanlarının maruz kaldığı bu saldırıya çok sayıda devrimci-demokrat ve yurtsever basından tepki gelirken, okurlarımız da ziyaretler gerçekleştirerek dayanışma dileklerinde bulundular.

Yaşadığımız tüm bu sansür, "susturma" ve "boyun eğdirme" saldırılarına karşı, kadın cinayetlerini, işçi grevlerini, çocuk istismarlarını, çevre ve doğa katliamlarını, gerçeğin ve tüm ezilenlerin sesini en geniş kitlelere, emekçi yığınlara ulaştırmada ısrarlı ve kararlı olacağız.

Av. Ünal Kuş sonsuzluğa uğurlandı

ORDU- 20 Ağustos Pazartesi günü, uzun süredir böbrek yetmezliği hastalığıyla mücadele eden ve yakalandığı lenf kanseri sonucu hayatını kaybeden eski Açılım Hukuk Bürosu avukatlarından Ünal Kuş 22 Ağustos tarihinde Ordu/Ünye'de bulunan köyünde toprağa verildi.

Cenazeye ailesinin yanı sıra Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri de katılım sağladılar. Gerçekleştirilen anmada Ünal Kuş'un isteği üzerine Partizan adına konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada Ünal'ın devrim mücadelesine bağlılığı ve mücadeleye verdiği emeklerine değinildi. Partizan geleceğiyle Diyarbakır'da öğrenci olduğu tarihlerle tanışarak örgütlü mücadeleye katıldığı belirtilen Ünal Kuş'un hukuk ve kültür-sanat alanında uzun yıllar mücadele yürüttüğü ve önemli katkılar sağladığı ifade edildi. Kuş'un adil, eşit ve özgür bir dünya yaratma özleminin yaşatılacağına altı çizilen konuşmanın ardından anma sonlandırıldı.

Örgüt Olmak, Örgütlü Olmak

Sınıf savaşımında proleter devrim bilimi MLM rehber alınarak, örgütsel yürüyüş gerçekleştirilir. Bu sağlam temel esas alınmadan örgütsel yürüyüş ve gelişim sağlanamaz. Devrimci mücadelede sağlam bir dünya görüşüne, güçlü bir örgüt bilincine sahip olunmadığında bir dizi sorunlar yaşanır ve ciddi engellerle karşılaşılır.

Örgüt içinde gıdasını idealizmden alan, bireycilikten beslenen birçok olumsuzluk yaşanır. Bunlardan birisi her şeye mükemmeliyetçi tarzda bakan dünya görüşüdür. Gıdasını tek yanlılıktan alan bu bakış açısı mükemmelliğe yakın olmayan her olaya, her göreve ve kişiye karşı büyük bir tepki ve öfke duyar. Olumsuzluğa neden olan, buna kaynaklık eden her şeyi küçümser. Olumsuzluğa neden olan yoldaşlara tepkiler geliştirir. Olumsuzluğu yaşayan ve yaşayanlar, başlanır küçümsemeye ve hiçleştirilmeye.

Burjuva dünya ile proleter dünya, burjuva ideolojiyle proleter ideoloji arasında ki fark açık anlaşılır ve güçlü bir şekilde ortaya konup biri mahkûm edilip diğeri güçlü benimsenmediği durumda proleter örgüt güçlü bir şekilde savunulamaz.

Kendisine mükemmel tarzda bakan bu anlayış sahipleri hemen her olumsuz, yetersiz pratik karşısında güçlü bir tepki ve öfke duymaya başlar. Her soruna her gelişmeye mükemmeliyetçi tarzda bakan bu anlayış sahipleri olumsuz gidişatın düzelmemesi, iyi gitmeyen sürecin değişmemesi, istediği bir durumun yaratılamaması halinde ciddi bir kırılma ve gerileme yaşar. Yaşadığı ortamı, mücadele ettiği örgütü, beraber yürüdüğü yoldaşlarını kendi düşünce dünyasına uygun olarak değiştiremediği durumda ortaya koyduğu tepki ve öfkelerin süreklileşmesi durumunda başlar kendisini hiçleştirmeye. Faaliyet yürüttüğü ortamı yüksek ölçülere uygun olarak değiştirmek isteyen bu anlayışın düşünsel dünyasında öznellik, yaşam pratiğinde ciddi tepkiler egemendir. Dışında ki nesnel gerçekliği doğru tarzda anlayamayan kendi gerçekliğini de anlayamaz. Nesnel dünyayı değiştiremeyen kendi öznel dünyasını da değiştiremez. Dışını ve kendisini anlayamayan her anlayış sahibi kırılma ve gerileme yaşar.

Bu bakış açısına sahip anlayışlar kendisine tek yanlı baktığı gibi dışında ki tüm nesnel gerçekliğe de tek yanlı bakar. Onlara göre çelişkinin tek bir yönünde, tek bir kutbunda ya olumluluk ya da olumsuzluk vardır. Çeliş-

kinin her iki karşıt yönünde, her iki farklı kutbunda bir yanda olumluluk diğer yanında olumsuzluk vardır. Yaşamın, doğanın, düşüncenin diyalektik yasasında çelişkilerin iki yönü iki kutbu vardır. Tek yönlü-tek yanlı-tek kutuplu hiçbir şey yoktur, olmaz. Diyalektik materyalist felsefe yaşama gerçekliğe ait bilgileri böyle

öğretiyor. Bilimsel ve gerçek olan bu öğretiyi bireye topluma örgüte tek yanlı tek taraflı bakmaz. Ve böyle bir tarzda bakanları acımasız bir şekilde metafiziklikle mahkûm eder. Yaşamın ve mücadelenin yasaları bu anlayışı fena halde cezalandırır.

Başka bir yanlış bakış açısı ise örgüt ve birey meselesinde yaşanmaktadır. Örgütü bireylerden gören bu bakış açısı kendisini de örgütün içinde bir parça olarak değil, örgütün dışında bir birey-bir parça olarak görür. Bu bakış açısı örgütün içinden kendisine ve örgüte bakması gerekirken dışından bakınca kendisini birey olarak örgütü ise yabancı bir topluluk olarak görür. Örgüte doğru bakamayan doğallığında kendisine de doğru bakamaz.

Örgütün faaliyetini kendi bireysel faaliyeti olarak gören bu anlayış sahibi kendisiyle birlikte faaliyet yürüten yoldaşlarını da kendi çalışanları olarak görür. Bireyin bu bencil ve bireyci bakış açısına sahip olması olumsuz bir durumdur. Ancak örgütün yöneticilerinin de bireyin sakat ve arızalı bakış açısına benzer bir şekilde bireyin kendisine baktığı gibi bakması durumunda daha büyük olumsuzluk yaşanır. Bu durum asla kabul edilemez. Bu bakış açısının yanıltığı en ciddi nokta örgüte ait her faaliyetin

bu faaliyetin başında bulunan bireye değil örgütün kendisine ait olduğunu unutmalarıdır.

Örgütün bir bilim, bir devrim programı, bir devrim stratejisi, tecrübe ve deneyimlerin, ilke ve kuralların merkezileştiği canlı yaşayan güçlü bir organizma olduğunun kavranmadığı

tehlikeyi savuşturur, verilebilecek her zararı engeller. Ortaya çıkabilecek yanlış anlayışlara karşı güçlü mücadeleye yürütür. Örgütün savunduğu doğrulara, yıkmak istediği dünyayı yıkmaya mücadelesine, geleceği yaratmak istediği dünyanın gerçekliğine inanılmadığı durumda örgütü savunu da zayıf ve cılız olur.

Burjuva dünya ile proleter dünya, burjuva ideolojiyle proleter ideoloji arasında ki fark açık anlaşılır ve güçlü bir şekilde ortaya konup biri mahkûm edilip diğeri güçlü benimsenmediği durumda proleter örgüt güçlü bir şekilde savunulamaz. Ona yönelik tehditlerin savuşturulması için güçlü bir mücadele yürütülmez. Güçlü bir sınıf bilinci ancak her türden burjuva kötülüklerle karşı mücadele eder. Zayıf yetersiz ve gevşek bilincin devrimci olmayan ortama çabuk uyum sağlayacağını belirtmek gerekir.

Yerde bireyci bakış açısı şekillenmeye başlar. Örgütü onun içinde bulunan tek tek kişilerden ibaret gören anlayış örgüte doğru bakamaz doğallığında onunla doğru bir tarzda ilişkilenebilir. Tek tek bireylerin duruş ve tavırlarında ki olumluluk ve olumsuzluk örgütü özdeşleştirildiğinde doğal olarak örgüt ideolojiden-programdan-stratejiden soyutlanmış olunur. Tek tek bireylerin örgüt için bir yeri ve anlamı vardır. Birer parçası oldukları bir gerçektir. Ancak örgütün bütünü değillerdir. Örgüte uzaklık ve yakınlık mesafesinin belirlenmesi örgüt içinde tek bir bireyin ya da bazı bireylerin duruşuyla belirlenmemelidir. Bireyler etkili olabilir ancak tayin edici son kararı verici olamaz. Birey merkezli örgüte bakış açısı ideolojiden-politikadan kopartılmış, birey temeline indirgenmiş küçük burjuva bakış açısıdır. Örgütü savunmak-sahiplenmek tek tek bireyle kurulan ilişkinin niteliği ve duruşu üzerinden tümüyle olmamalıdır. Onun savunduğu devrim davası ve iddiası üzerinden olmalıdır.

Örgütü savunmak onun doğrularını, devrim perspektifini savunmaktır. Birey kendi ihtiyaçlarıyla örgütün ihtiyaçlarını bütünleştirdiği oranda örgütü güçlü savunur, onu gözü gibi korur. Örgüte yönelik gelebilecek her

Örgütün doğruları kadar onu savunanların temsiliyet düzeyi ve niteliği önemli bir yerde durmaktadır. Yıkmak istenen burjuva-feodal sisteme ait düşünce-yaşam-davranışlara karşı güçlü bir duruş sergilenip, kurmak istenen dünyaya ait olanlar güçlü yaşatılıp temsil edildiğinde örgüte en yakın çevrelerin güveni ve sahiplenmesi artar. Bunun için hem örgüt içinde faaliyet yürütenlerin hem de dışında ki kitlelerin örgüte güvenmesi onun doğrularına inanması gerekir. Özellikle örgütün yöneticileri örgüte ait doğruları güçlü savunmak ve onu kabul edilebilir düzeyde temsil etmeleri gerekir yoksa savaşçıların, militanların, taraftarların ve kitlelerin güvenini kazanamaz. Örgütün her bir kadrosu-militanı ve savaşçısı örgütün ideallerini ve iddiasını güçlü ve kabul edilebilir, benimsenebilir düzeyde temsil etmeleri gerekir.

İnanç ve güvenin olduğu yerde örgütün temel düşünceleri ve çıkarları güçlü bir şekilde savunulur. Örgüt, devrimci bir ideoloji kadar devrimci bir örgüt ortamı, devrimci bir kültür ve gelenek yaratarak, inandırıcılığını ve sürekliliğini sağlayabilir. Halkın kabul ettiği bir örgüt yaratılabilir.

Ramin Hussein Panahi, Zanyar ve Loqman Muradi'nin İdamı ve Dört Parçada Değişmeyen Kürt Düşmanlığı

Kürt Ulusal Sorunu, Kürdistan'ın 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın tam ortasında Fransa ve İngiltere emperyalistleri tarafından dört parçaya bölüdüğü, tarihe gizli Sykes-Picot Antlaşması olarak geçen anlaşma ile günümüze kadar tüm yakıcılığını koruyarak devam ettiği gibi; Kürt ulusunun emperyalistler ve onların işbirlikçi devletleri tarafından Kürdistan'ın ilhak ve işgal edilmesinden günümüze kadar 100 yıldan fazla bir zaman geçmiş bulunuyor. 1. EPS içerisinde Fransa-İngiltere emperyalistlerinin 1916'da gizli anlaşma ile girdiği bu süreç, 1923 Lozan Antlaşması ile derinleştirilen, emperyalist devletlerin hemen hepsinin üzerinde uzlaşma sağladığı bir emperyalist paylaşım olmuştur. Bu açıdan bu paylaşımın özü ilhaka dayanan bir karakter kazanarak günümüzde emperyalistler arası pazar sorununun Ortadoğu coğrafyasında yoğunlaşmasıyla derinleşmekte ve Kürt ulusuna dört parça (Türkiye, İran, Irak ve Suriye devletleri) arasında imha, inkar ve ilhak politikaları şiddetinden bir şey kaybetmeyerek dayatılmaktadır. Bu açıdan Kürdistan coğrafyası, günümüzde özellikle Türkiye ve İran'da şiddetli bir ilhak altındadır. Kültürel, ekonomik, coğrafi ve siyasal olarak bir ulusun haklarının başka bir devletin elinde zorla kullanılması durumu yaşanmaktadır.

MLM'ler açısından ilhaklara karşı olmak kendi kaderini tayin hakkından yana olmak demektir. **Herhangi bir ulusun, mevcut devlet sınırları içinde zorla tutulmasına karşı olmak ve "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı"nın kayıtsız şartsız savunulması anlamını taşımaktadır.** İlhak uygulaması, devlet sınırlarının halkın iradesine karşı saptanması ve ulusların kendi kaderini tayinin hakkının fiiliyatta çiğnenmesidir. İlhak sorununun çözümünü/giderilmesini UKKTH'den kopararak özerklik haklarının kazanılması olarak gören sözde "ML" hareket ve anlayışlar, aslında bu noktada burjuva akımlardan beslenen bir ulusal sorun yaklaşımına sahip durumdadırlar. Bugün de dört parça Kürdistan'da şiddetin ve silahlı savaşımının çözümünü sadece özerklik haklarının kazanılması olarak gören yaklaşımlar, ulusal sorunu da aşan bir dizi meselede sorunu mevcut ülkenin ezen ulus burjuvazisiyle çözüme pozisyonu olarak, politik olarak sınıf uzlaşmacı bir cendere içerisinde

hapsolmaktadır. Bu yaklaşımın ulusal sorunda -özellikle dört parça Kürdistan'da ezilen Kürt ulusu şahsında- ise çözüm oluşturmadığı 1990 yılından beri onlarca deneyimle tescilenmiştir. Keza Stalin yoldaş ulusal sorundaki yanlış yaklaşımların başlıca olanları-

nı şöyle belirtiyor:

"Eskiden, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkına sahip olmaları ilkesi, genellikle yanlış yorumlanırdı; bu ilkenin, ulusların özerlik hakları derecesine dönüştürüldüğüne sık sık tanık olunurdu. Bazı İkinci Enternasyonal önderleri, ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesi hakkını, kültürel özerlikle, yani ezilen ulusların siyasal iktidarının tamamını egemen ulusun elinde bırakarak, kendi kültürel kurumlarına sahip olma hakkıyla bir tutmaya kadar işi vardurdular. Böylelikle, kaderlerini kendilerinin tayin etmeleri fikri, ilhaklara karşı mücadele silahı olmaktan çıkıyor, ilhakları meşru gösterme aracı olma tehlikesine düşüyordu. Leninizm, ulusların kendi kaderlerini tayin etme kavramını, bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin ezilen haklarının egemen devletten tamamıyla ayrılma hakkı, ulusların bağımsız devlet olarak yaşama hakkı biçiminde yorumlayarak, bu kavramı genişletti. Böylelikle kendi kaderini tayin etme kavramını, özerklik hakkı biçiminde yorumlayarak ilhakları meşru gösterme olanağı giderilmiş oldu." (Stalin, **Leninizmin İlkeleri, s.62**)

Ancak sadece geçmişte değil günümüzde de *Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı*, yanlış bir yaklaşımla ilhak sorununu meşru gösterme haline gelebiliyor ya da bu tehlikenin önünü açan bir durum ortada duruyor. Ki fiilen bu yaklaşım, sözde "ML" düşünce ve politikalar

adına reformist ve revizyonist fikirlerin ortalığa serpiştirilmesinden başka bir şey değildir.

FAŞİST İRAN DEVLETİNİN İDAM GELENEĞİ ve PANAHI, ZANYAR VE LOKMAN MURADI'NİN İDAMI

binlerce siyasi tutsak, devrimci ve yurtsever İran zindanlarında ağır işkenceler sonrasında idam edilmiştir. Bu açıdan devrimci nüve taşıyan her hareket ve bireyin İran devletinin kuruluş doktrininde faşizmin en belirleyici özelliklerinden biri olan idam uygulamasıyla karşılaşması yüksek olasılıktır.

Son olarak **Ramin Hussein Panahi**'nin idam cezası alması ve özellikle son aylarda kamuoyunda gündem olmasıyla İran'daki idamlara karşı belli bir duyarlılık oluşmuş oldu. Panahi'nin **Komala** (İran Kürdistanı Devrimci Emekçiler Topluluğu) örgütü ile ilişkisi ve silahlı bir çatışmadan sonra yaralı olarak tutuklanması; yine Zanyar ve Loqman Muradi kardeşlerin PJAK sempatizanları olmasından doğru belli burjuva ulusal çevrelerle birlikte demokrat geçinen çevrelerin de söz konusu Kürt ve Kürdistan olunca mevcut durumdaki idam karşıtlığını dudak ucuyla ifade etmesi Kürt düşmanlığının ve şovenizmin etkilerinin boyutunu gösterir oldu. Buna karşılık ise yine küçük burjuva akımların üç yurtsever devrimcinin faşist İran devletine karşı vermiş oldukları mücadeleyi "aktivizim"le açıklamaya çalışması ise ayrıca sorunlu bir yaklaşımın sonucudur. Faşizme karşı verilen mücadelenin devrimci şiddetle sürdürülmesi gerekliliğinin içini boşaltan yaklaşımın kendisi halk kitleleri nezdinde de faşizme karşı verilecek mücadeleyi zayıflatan bir unsur olarak ortaya çıkmaktadır. Komala ve PJAK'a dönük faşist saldırganlık bu ve benzeri örgütlerin İran Kürdistanı'nda ortaya çıkarabileceği devrimci dinamiği ve olası bölgesel kazanımları zayıflatmaya dönük bir hamle olarak öne çıkmaktadır. Bu açıdan İran devleti bölge devletlerine "nasıl yapılacağına" ilişkin bir mesaj verdiği gibi esasta da bu konuda uluslararası emperyalist devletlerin desteğini almaktadır. Ancak tüm bu gelişmeler faşist İran devleti ve emperyalizme karşı silahlı savaşımın zorunluluğunu bir kez daha ortaya koyduğu gibi 8 Eylül günü idam edilen üç yurtsever devrimcinin meşru mücadelesine hiçbir gölge düşüremeyecektir. Onlar ezilen dünya halklarının kurtuluş mücadelesinde mutlaka yaşayacak, zorba katliamcı faşist İran devleti ise tarihin çöplüğüne mutlaka gönderilecektir.

Gerici faşist İran devleti, başta sınırları içerisinde olmak üzere dört parçada süren Kürt ulusal mücadelesine ağır bir faşist saldırganlık uygulamakta, ulusal mücadeleyi askeri tüm olanaklarını seferber ederek bir abluka altına almaya çalışmaktadır. Bu açıdan özellikle **PJAK** (Kürdistan Özgür Yaşam Partisi) gerillaları olmak üzere, yine yurtseverlere ve devrimcilere karşı amansız bir savaş sürdürmekte, katliamlarını katmerleştirmektedir. İran'da Ruhani'nin iktidarın başında olmasından günümüze kadar yüzlerce idamın gerçekleştiği, uluslararası insan hakları örgütlerinin araştırmalarıyla tescillenmiş durumdadır. Uluslararası AF örgütünün sunduğu rapora göre sadece 2017 yılında 507 kişi idamla öldürülmüştür. İdam edilen kişilerin dünyadan ve İran'dan aile yakınlarının açıklamaları, bu rakamların gerçekçi olduğunu göstermektedir.

İdam, faşist İran devletinin halkın mücadelesine ve yurtsever, devrimci örgütlere karşı sürdürdüğü savaşın kodlanmış halidir, bir devlet refleksidir. Bu açıdan özellikle 1979 yılında İslami karşı-devrimin mahkemeleri eski Şah rejiminin üyelerini yargılayıp idam ettikten hemen sonra 1981 yılının Haziran ayında **Fedailer-Azınlık ve Halkın Mücahitleri** örgütüne dönük bir tutuklama ve idam dalgasıyla, sadece 1981 yılının Haziran ve Kasım ayları arasında "Devrim Mahkemeleri"nde 2500'den fazla devrimci ve siyasi tutukluyu idam etmiştir. O günden bugüne kadar ise

POLEMİK

NE İLE CEBELLEŞTİĞİNİ DE

**“Dünyada en korkunç şey ümidi-
ni kaybetmektir”**

(Sabahattin Ali, İçimizdeki Şey-
tan)

Cumhurbaşkanı ve meclis için yapılan seçimin üzerinden yaklaşık iki ay geçti; seçimler geride kaldı ama ortaya çıkan sonuçlar üzerinden tartışmalar sürüyor. 29 Temmuz 2018 tarihli “Birgün Pazar”da yayımlanan **“Ne ile Cebelleştğini Bilmek”** başlıklı yazıda **Fikret Başkaya** süreci değerlendirip bazı önerilerde bulunuyor. Başkaya'nın yazısında birçok kesimin duygu ve düşüncelerinin izini bulmak mümkün; ama bu satırlarda Marksist yaklaşım ve ilkelere rastlamak değildir.

Evet, ilgili yazıda Başkaya yönetme krizinden bahsediyor-herkes/her kesim gibi. Evet, Başkaya sınıf mücadelesini kabul ediyor-çoğunlukla kabul edildiği gibi; ama sınıf mücadelesini proletarya diktatörlüğüne vardırma esprisinden ısrarla uzak durarak. Bu noktanın Lenin yoldaş tarafından Marksist olmanın kriteri olarak ifade edildiğini hatırlatmakla yetinelim.

Söz konusu yazıya dair değerlendirmemize geçmeden önce 24 Haziran Genel Seçimi'ne ilişkin kısaca bir şeyler söylemek, hatırlatmalarda bulunmak faydalı olacaktır.

Her şeyden önce bu genel seçimin koşulların bir dayatması, egemenler için bir zorunluluk olduğu söylenmelidir. **“Baskın seçim”** kararı özünde yönetememe halinin ilanıydı. Bu bağlamda Bahçeli'nin seçim önerisini gerekçelendirirken kullandığı argümanlar hatırlanabilir. Bu noktada yönetme krizine dikkat çekmek kimse için bir ayrıcalık oluşturmuyor; **“kör kör parmağım gözüne”** bir durumdan bahsediyoruz. Bununla birlikte, seçime götüren koşulların görülmüş olması genel seçimin işlevinin kavrandığına işaret etmiyor. Komünistler genel seçime ilişkin tavrını açıklarken içinde bulunduğumuz süreci yani verili anı, sınıfların konumlanışı, ilişkileri, güç dengeleri, hareketin biçimleri vb.

etkenleri göz önünde bulundurarak bunun derinleşen kriz koşullarında başvurulacak saldırılar öncesi idari bir hazırlık ve bu anlamda genel saldırının bir parçası olduğuna dikkat çekmiş, zamana/amaca en uygun taktığın “boykot” olduğunu söylemişlerdir.

Seçime katılım çağrısı yapan küçük burjuva devrimci örgütler, reformist hareketler ise seçim aracılığıyla, devlet gerçekliğine dokunmadan, onun temellerini dinamitlemeden “öz”e ilişkin değişikliklerin mümkün olduğuna inanmış ve bu inançlarını kitlelere taşımak için sandığı işaret etmişlerdir; seçimi genel saldırının bir parçası olarak değil, burjuvazi tarafından sahnelenen oyunda kendilerine tanınan bir şans olarak görmüşlerdir. Egemenler cephesindeki gelişmeleri ve bariz hazırlıkları ihmal edip olmayacak dua için avuç açanlar mümkünmüş gibi seçim propaganda-sı yapmaktan geri durmamışlardır.

İlgili örgüt ya da hareketlerin parlamenter yanlısamalarına neden olan şey proleter bilinçten yoksun olmalıdır. Devlet aygıtının gerçek niteliğine dair kafalarının karışık olması yanılığlara yol açmaktadır. Bu yanılığlar bugün ilgili tüm kesimlerin devletin niteliğine dair vurgularında da, faşizme dair ifadelerinde de, mevcut durumda rejimin niteliğinin değiştiğine dair iddialarında da görülmektedir.

Devletin niteliğini kavramaktan uzak bu anlayışlar, faşizmin bizim gibi ülkelerde burjuvazinin zayıf/güçsüz karakterinin sonucu olarak en gerici sınıfların ittifakı olduğunu göz ardı ederler. Onu bir yönetim biçimi, sürege bir olgu olarak değil, bir tercih-kişisel ya da partisel bir tercih-yöntem, dahası dönemsel bir “olay” olarak kavramaktadırlar. Yanılığlar birbirini besleyerek savrulmaların zeminin oluşturmaktadır.

24 Haziran öncesi ve sonrası devlet aynı “öz”e sahiptir. **“Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi”** ya da **“Başkanlık Modeli”** devletin niteliğine dair bir değişiklik içermemektedir. Bu model, krizi aşma arayışı içindeki hakim sınıfların -küçük bir kesim dışında- ortaklaşmasını ifade etmektedir. Bu değişimi emperyalizmin yapısal krizin beslediği siyasal yetmezlikler-

den bağımsız düşünmemek gerekir. Ülkemizde cereyan eden yönetme krizini aşma arayışı emperyalizmin ihtiyaçlarını karşılamaya dönüktür. **“Başkanlık Modeli”**de bu ihtiyaçlara göre şekillenmeyi içerir. Devletin onarılması, aksaklıklarının giderilmesi, merkezileşme eğilimi gibi. Model hayata geçirilirken araya kişisel hırsların serpiştirilmesi öze ilişkin bir değişikliği, kopuşu ifade etmez. Bu yenilenme hamlesinin önemli bir ayağı da **“rıza”** üretmek, kitleleri, yapılandırma sürecinde rol almaya davet ederek, kitlelerin, kendilerine dönük saldırılara kayıtsız kalmalarının zeminin hazırlamaktır.

Başkaya, başka şeylerin yanı sıra, **“zaten işlevsiz olan, içi boş bir midye kabuğu olan parlamento (TBMM) dahilinde siyaset yapmanın artık bir kıymeti harbiyesi yok... Şimdilerde parlamento, despotik rejimin, tek adam rejiminin' ayak işlerine koşmuş durumda”** diyerek 24 Haziran sonrasına dair yaklaşımını sunuyor. Bu tepki nasıl okunmalı, genel seçimi ve cumhurbaşkanlığı seçimini boykot eden komünistler tarafından nasıl değerlendirilmelidir?

Bu ifadelerdeki “artık” sözcüğü kritik bir işleve sahiptir. Çünkü bu sözcük “yeni durum” tespitini içeriyor ve “yeni durum” a yaklaşımın da farklı olması gerektiğini bildiriyor. Bu sonuca olgulardan hareket edilerek değil, beklentilerin karşılanmamasından hareketle varılıyor. 24 Haziran öncesinde dair parlamentodan beklentilerin olduğu, seçimin “kazanılması” durumunda “despotik rejimin”, “tek adam rejiminin” ya da onun adıyla anılan faşizmin engellenebileceği sanısının, kısacası parlamenter yanlısamaların itirafıdır dikkat çektiğimiz vurgu. “Yeni durum”la birlikte parlamentonun “artık” gereksizleştiği vurgusu yanılığlardan kopuş, ileriye doğru atılan bir adımı değil ama farklı yanılığlara savrulmayı, yalpalama-

yı anlatmaktadır.

Bu ifadelerin diğer karşılığı da mücadele araçları, bunların niteliği ve işlevini kavramamaktadır. Yine bununla bağlantılı olarak taktik politikayı önemsizleştirmektedir.

Parlamento kürsüsünden faydalanıp faydalanmamanın ölçütü onun niteliği değildir. Seçime katılım ya da boykot tavrı belirlenirken hangi tavrın verili anda amaca ve zamana uygun mücadele yöntemi olduğundan hareket edilir. Seçime katılım parlamentonun işlevli, nitelikli olduğuna işaret etmediği gibi boykot tavrı da işlevsiz, niteliksiz olduğundan hareketle belirlenmez.

Parlamento tarihsel işlevini yitirmiş olsa da politik işlevini hala korumaktadır. Politik işlevini hala koruyorması onu bizler için kimi koşullarda kullanılabilir kılmaktadır.

Bir sonraki seçimin hangi koşullarda gerçekleşeceğine vakıf olmadan, bugünden o ana ilişkin tavrı salık vermek, parlamento kürsüsünden faydalanmanın gereksizliğinden dem vurmak subjektivizme işaret eder. Ayrıca bu yaklaşım tarzı komünistlerin olay ve olguları ele alış biçimini

NASIL CEBELLECEĞİNİ DE BİLEMEMEK!

yansıtmaz. Komünistler için taktik politika verili anda somut duruma, amaca en uygun mücadele yöntem ve araçlarının saptanmasıdır. Elbette taktik politikanın bütüne; esas amaca tabi olması, hizmet etmesi zorunluluğu vardır.

önemsizleştirmektedir.

Marksistler hiçbir mücadele biçimini mutlaklaştırmadıkları gibi reddetmezler de. Burjuva parlamentosunun sorunlara çözüm üretme yeri olmadığını bilirler ama somut duruma, amaca uygun düşüyorsa ondan faydalanmayı ihmal etmezler. Demokrasinin nihayetinde bir devrim sorunu olduğunu bilirler ama bu taleple kitlelerin karşısında çıkmaktan geri durmazlar. Tabi ki, yanılmalara kapılmadan, yanılığlara izin vermeden. Lenin yoldaş “*amaca uygun olması koşuluyla bütün mücadele araçlarının, bütün plan ve yöntemlerin ilke olarak kabul edilmeyle, taktikten söz edilmek istendiğinde verili politik anda şaşmazlıkla yürütülen bir plan tarafından yönetilme talebini birbirine karıştırmak, tıp tarafından çeşitli tedavi yöntemlerinin kabul edilmesiyle, belirli bir hastalığın tedavisinde belirli bir sistemi uygulama talebini birbirine karıştırmak aynı anlama gelir*” (Ne

Yapmalı, s.54) diyordu kafa karışıklığına dikkat çekerken.

Başkaya, birbirinden farklı işleve sahip araçları birbirinin alternatifiymiş gibi sunarken iktidar sorununun alanında top çeviriyor sonra da böyle bir sorun yokmuş gibi davranarak amorf araçlar öneriyor. Bu önerilerinin mevcut devlet iktidarının araçlarına tahammül göstererek, onunla yana varlığını sürdürebileceğini sanarak sunuyor. Sen tahammül gösterersen de devlet tahammül göstermeyecektir, diye hatırlatmış olalım.

Bu çözüm önerisi iktidar sorununu kavramaktan uzaktır. Parlamentonun alternatifi olarak “Halk Meclisleri/Konseylar” önermek ama mevcut devlet gerçekliğine dair tek söz etmemek başka bir anlam ifade etmez. Çünkü sorunun tam da iktidar sorunu olduğu noktada Başkaya hiçbir şey söylemiyor.

Örgütlenme aracını -Halk Meclis-

leri, Konseylar- denetleme, yasama organının alternatifi olarak önerip gerçek sorunu göz ardı etmek, iktidar için mücadele zorunluluğunu kavramamaktır. Kurtuluşu hedeflemeden, kurtuluş için harekete geçmeden yönetime talip olmak ciddiye alınacak bir davranış değildir. Devlet göz ardı edildiğinde o “mış gibi” yapmaz, kendini hatırlatır hem de acımasızca! Yakın zamanımızda bunun örneklerini yaşadık.

“*Şeylerin seyrini değiştirmek*” önerisinde içerili olan reformizmdir. Bu kavrayışta olanlar 24 Haziran öncesi parlamentarizmle mevcut saldırıları engelleyebileceklerine karşı çıktıkları şeyleri değiştirebileceklerine inanıyorlardı. 24 Haziran sonrası için bu hayaller yıkılmamıştır, bir kopuş söz konusu değildir; çünkü hala yeni araçlarla bunun mümkün olduğu propaganda ediliyor.

“*Şeylerin seyrini değiştirmek*” yazıya edebi bir içerik kazandırmak için tercih edilmemiştir; sınıfsal konumlanışın, kişinin temsil ettiği siyasal anlayışın ufkunun sınırları bu tercihi belirlemiştir.

Başkaya, “*mücadelenin başarısı için üzerinde önemle ve ısrarla durulması gereken bir şey de ‘geleneksel örgüt modellerinin’ ve ‘mücadele tarzlarının’ artık bir işe yaramadığını açıkça, ikircikli olmayan bir tarzda kabul etmektir... Örgütlerin kendilerinin kurtuluşunun önünde bir engel oluşturdukları gözden kaçıyor... Asıl önemli olan kitlelerin öz hareketleridir...*” diye buyuruyor.

Başkaya’nın meftun olduğu Troçki’nin sözlerinin içeriksizliğine dikkat çekmek için Lenin yoldaş, “parlayan her şey altın değildir” diyordu. Yukarıdaki sözlerin içeriksizliğine dair de aynı şey söylenebilir.

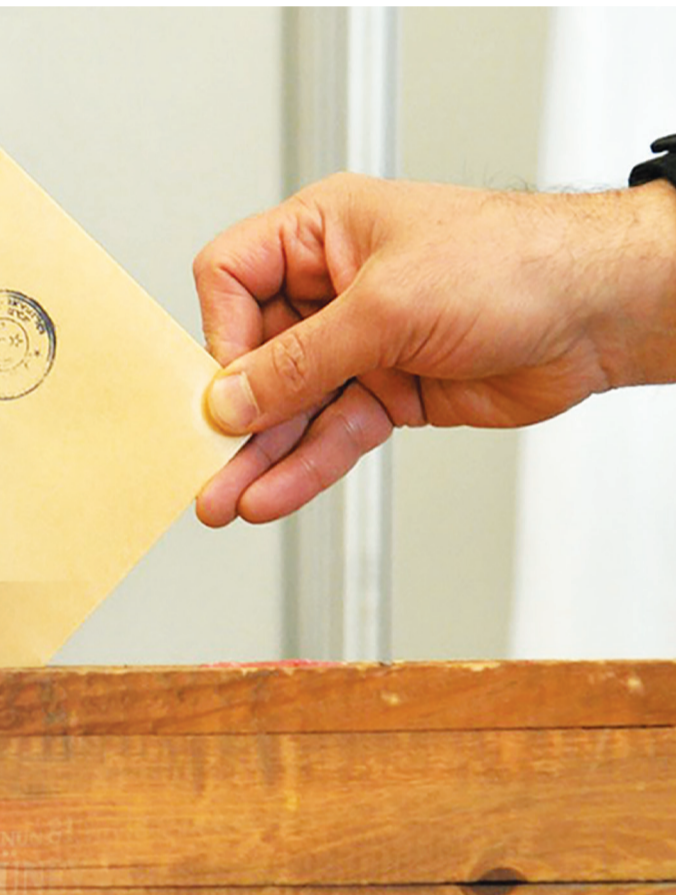
Parlamentoya dair beklentilerin karışanmaması akabinde, Başkaya, fatürayı örgüt modellerine, mücadele tarzlarına kesiyor. -Buna pek hevesli olduğuna dikkat çekelim. Örgütlü mücadelenin alternatifi olarak da kendiliğindenciliği öneriyor. Öncünün değersizleştirilmesi dahası gereksizleştirilmesi, onun karşısına kendiliğindenciliğin konulması oportüniz-

min yaklaşımıdır. Proletaryanın iktidar mücadelesinde süreklilik gösteren örgütlere ihtiyacı vardır; çünkü onun “*iktidar uğruna mücadelede örgütten başka hiçbir silahı yoktur.*” (Lenin) Bu gerçekliği önemsizleştirip onu -proletaryayı- burjuvazi karşısında savunmasız bırakmak, yenilik adına kendiliğindenciliği salık vermek, onun kurtuluş mücadelesi önünde engel olmak için kafa yormak olarak da yorumlanabilir.

Stalin yoldaş konuyla alakalı olarak, “*kendiliğindencilik teorisi oportünizmin teorisidir, işçi hareketinin kendiliğindenliğe tapma teorisidir, işçi sınıfının partisinin önder rolünü gerçekte yadsıma teorisidir*” diyordu.

Kendiliğindencilik “şeylerin seyrini değiştirmek”le ilgilenir, yetinmecidir, ufku sınırlıdır, iktidarı hedeflemez, nihai amacı hiçleştirirken hareketi kutsar, “hareket her şeydir” diye vaaz verir.

Öncünün tarihsel rolünü yadsımak, hiçleştirmek Marksistlerin tavrını yansıtmaz. “*Marksizm, yalnızca işçi sınıfının politik partisinin, komünist partinin, proletaryanın öncüsünü ve emekçi yığınların bütünüün birleştirme, yetiştirme ve eğitime yeteneğinde olduğunu yine yalnızca bu partinin sözü konusu yığınlar içerisinde kaçınılmaz olarak bulunan küçük burjuva dalgalanmalara, proletarya içerisindeki dar mesleki birlik anlayışı geleneklerine ve ön yargılara karşı durabileceğini, onları politik olarak yönlendirip bu yoldan emekçi halkın tüm kitlesini harekete geçirebileceğini öğretir*” (Lenin, **Halkın Devlet Yönetimine Katılımı Üzerine, Yordam, s. 267**) derken Lenin yoldaş Marksizm’in tahrifatından ibaret bu türden akıl hocalığı karşısında bizi uyarma görevini yerine getirmişti. “Yeni”yi arayanların bilindik devlet aygıtını bu derecede ihmal etmeleri, kitlelerin kendiliğinden hareketinden veya çeşitli oportünist akımların birliğinden medet ummaları sadece “açmaz”larını gösterir, başka bir şeyi göstermez!

Seçimlere katılım somut duruma en uygun tavır, parlamento kürsüsünden faydalanmak genel amaca en uygun araç olduğu dönemlerde bu yöntem ve araçlar komünistlerin gündeminde olacaktır.

Başkaya, “*aynı şekilde artık verili ‘yasal çerçevede’ hak arama imkanı da yok, zira, ortada adalet, hukuk diye bir şey yok*” dedikten sonra, “*şeylerin seyrini değiştirmek gibi kaygısı*” olanlara meclisi terk etme çağrısı yaparak, mücadeleyi “asıl bulunmaları gereken zemine taşınmaları” gerektiğini salık veriyor, ardından da “*TBMM’nin alternatifi de Halk Meclisleri, Halk Konseyları vb. olabilir*” diye ekliyor.

Başkaya, reformlar için mücadelenin niteliğini kavramadığı gibi, birbirinden farklı işleve sahip araçları birebirleştirmekte, parlamentoda olmanın diğer alanlarda olmayı dışladığını düşünmekte, dahası iktidar sorununu

Düzen, Kültür, Mücadele ve Alışkanlıklar

Ezen-sömüren sınıfların ortaya çıktığı tarihsel koşullardan bugüne; geçirdiği biçimsel ve niteliksel dönüşümler yoluyla kazandığı deneyimle (kölecilikten emperyalist kapitalist sisteme değin) kendisini daha da bir örgütlemiş ve yetkinleştirilmiş bir güç odağı olarak bilimi ve teknolojiyi sınıf çıkarları doğrultusunda kullanarak bugünlere taşıdı. Kapitalist ve emperyalist sisteme değin geçirdiği niceliksel ve niteliksel evrim, her ne kadar derinlik ihtiva etse de ezen, sömüren toplumsal sistemlerin özü hep aynı kaldı.

Bu özsel ve niteliksel kopuşu sağlayacak yegane güç komünist perspektifli sınıf hareketidir.

Gerici toplumsal değer yargılarının ve alışkanlıkların, bire bir (dolaylı-dolaysız) insanda yarattığı tahribatın etkisini daha net ve açık görebilmek ve bilince çıkarabilmek için bu ilişki yumağının tarihsel ve güncel olarak beslediği kaynağa bakmak gerekir. Çünkü içimizdeki esarete kan taşıyan, nefes veren, alan açan ve etkin bir güç haline getiren bu gerici ilişki yumağı ve değerler bütünüdür. Bir başka ifadeyle binlerce yıllık bir ölümcül virüsü soluduğumuz her nefeste, attığımız her adımda içimizde taşıyoruz. Etki oranları kişiden kişiye farklı olsa da bu özellik, şu veya bu düzeyde kendisini dışa vurur. Bıkmadan usanmadan buna karşı süreklilik arz eden keskin ve amansız bir mücadeleyi elzem kılar. Değiştirmenin ve dönüştürmenin başat koşulu, bu hesaplaşmanın sonsuzluğunda daima yol alır. Bilimle ideolojinin güzergahında yeniyi, güzeli, aydınlığı baskın bir karaktere büründürerek

ancak ve ancak pek adımlarla zorluklar dünyasından özgürlükler dünyasına uzanabiliriz. Aksi yaklaşım, zıddına dönüşü ifade eder.

Özel mülkiyet ve sınıf olgusu, ilk ortaya çıktığı günden itibaren sert ve çetin savaşım içinde kendisine yol açtı. İleri dönük yapılan her hamlede ezilen ve sömürülenlerin ağır bedelleri pahasına bu yaşanmıştır. Tüm toplumsal ilerlemelere damgasına vuran bu özellik, sürece damgasını ve rengini vererek olgunlaşmıştır...

Ezen-sömüren sınıfların ortaya çıktığı tarihsel koşullardan bugüne; geçirdiği biçimsel ve niteliksel dönüşümler yoluyla kazandığı deneyimle (kölecilikten emperyalist kapitalist sisteme değin) kendisini daha da bir örgütlemiş ve yetkinleştirilmiş bir güç odağı olarak bilimi ve teknolojiyi sınıf çıkarları doğrultusunda kullanarak bugünlere taşıdı. Kapitalist ve

emperyalist sisteme değin geçirdiği niceliksel ve niteliksel evrim, her ne kadar derinlik ihtiva etse de ezen, sömüren toplumsal sistemlerin özü hep aynı kaldı. Bu özsel ve niteliksel kopuşu sağlayacak yegane güç komünist perspektifli sınıf hareketidir. Bu hareket ve esaslı biçimde üretim ilişkilerini alt üst ederek ve sınıfsız toplum ülküsünü tüm toplumsal sürece aşılacak, hakim sınıfa ait ne varsa, adım adım onları da ortadan kaldıracak olan zahmetli ve uzun erimli bir kültürel dönüşümü zorlayarak ilerler. Maddi ve manevi değerlere rengini ve tonunu bu kültür verir.

Tüketici ve gerici değerler silsilesi ve bunun vuku bulduğu toplumsal kültür ise tam tersi bir istikamette bir salgın olarak tüm insanlığı çepeçevre kuşatarak ve onun dişlileri arasına alarak un ufak eden, başat bir özelliğin adresi ve merkezi olmuştur. Bu bağlamda, yabancılaşmanın geldiği safha tüyler

ürperten cinstendir. Geline aşamada yabancılaşma ve asalaklık, kapitalist emperyalist sistemle dipsiz bir kuyuya dönüşmüştür. Kişiyi ve toplumu, meta fetişizminin döngüsü ve anarşist rekabetin ereği içinde yeniden ve yeniden üreterek kendisine, emeğine ve doğaya yabancılaşmış unsurlar haline dönüştürdü. Öyle ki üretim ve üretim ilişkileri içinde yarattığı bütün maddi ve manevi değerler, bütününde insanlığı -her açıdan kendisine biat edebilmesi için durmak bilmeyen bir hırsla ve açgözlülikle- sürecin nesnesi yapar. Aslolan onun mülkiyet zemini üzerinde kurduğu egemenliktir. Gerisi onu hiç mi hiç ilgilendirmez. Bu "kutsal dava"da yürüyebilmek için sonsuz bir düşmanlıkla önüne çıkan her şeyi tüketir ve yok eder.

Burjuva toplumsal kültür, toplumsal algının, bilincin parametresini, emperyalist-kapitalist sistemle iç içe geçmiş tüm gerici kültür ekseninde

Sadece düşman görünen ve fiziki unsurlarına karşı etraflıca mücadele etmek değil, onu da içine alan geniş bir yelpazede bir kavgayı kuşanmayı gerektiriyor. İçimize musallat olan düşmana karşı keskin, amansız ve ödünsüz bir cüreti kuşanarak ve kendimizi MLM ideolojisi rehberliğinde daha fazla örgütleyip ileriye taşırsak işte o zaman görev ve sorumluluklarımızı layıkıyla yerine getirebiliriz

işler ve içeriklendirir. Her türden araç ve yöntemi kullanarak kendisine uygun bir ortam sağlar.

Kişinin ve zümrenin toplumsal anlamda sınıfsal karakterini belirleyen olgu şüphesiz ki üretim karşısında duruşu ve konumlanışdır. Bu konumlanış aynı zamanda birey ve grubun yaşamını, kültürünü ve bilincini oluşturmada önemli bir misyon da oynar. Diğer etkenlerle birleşince (sınıf mücadelesi ve bilimsel deneyler) bilinç ve davranış kalıbı, bir bütünü meydana getiren süreci olgunlaştırır. Bu anlamda, sosyal çevrenin tayin edici ve temel bir enstrümana ve öze haiz olduğunu açıkça görürüz.

Ezen-sömüren sınıflar, alt yapı ve üst yapı kurumlarını etkin biçimde kullanarak, geniş halk yığınlarını sistemin omurgası içinde zapturapt altına alır. Baskı, zor ve şiddet aygıtları, erk dünyasının bekçisi ve hamisidir. Bu araçlarla iç içe ve eş güdümlü olarak ideolojisini, kültürünü, siyasetini vb. üretir ve zorla topluma enjekte eder. Her şeye alınıp, satılabilir bir nesne ve meta gözüyle bakar. İsteğini ve ereğini, tüketimin doyumsuzluğu ve tekçiliğin zehri üzerine kurar. Ölüm-cül bir gölge gibi bütün insanlığı kuşatır. Kişiliğini parçalamak ve dumura uğratmak için sonsuz bir zevk ve hırsıyla bencilliğini derinleştirir.

Devasa bütçelerle insanlığı meta fetişizminin esiri haline getirir. Arz-talep ilişkisini kör hırsının dışında hiç mi hiç dikkate almaz. Anarşik rekabetin ruhu ve ilkesiyle kendisine hedef kitle seçtiği insanlara yönelir. Üretimin başat mayasını, insanlığı tüketim çılgınlığına özendirme üzerine iskeletlendirir. İhtiyaç olsun olmasın, yararlı olup olmadığına bakılmaksız-

zın öngördüğü üretim mallarını işler ve o temelde de metayı pazara sunar. Dolaylı ve dolaysız emeği sonsuz bir iştahla emmenin-sömürmenin devrimini bu doyumsuzluk, tamahkârlık üzerine şekillendirir. Onun yarattığı dünyada emek de dahil "her şey alınıp-satılır" denkleminde bağlıdır/ odaklıdır. Tüm maddi ve manevi değerler, her zaman ona nefes veren, semirten, kan ve irin taşıyan birer olguya dönüşür. İşte bu zemin üzerinde üretim ve üretim ilişkileri; kendisini yeniden üreterek toplumun kılcal damarlarına değin hükmetmeye çalışır.

Devletin ve özel mülkiyetin "baki"-liğini ilan etmenin uğraşı içinde bilinçlere ve yüreklere empoze ettiği tabuları, korkuları, değer yargılarıyla yabancılığın ve dipsiz bencilliğin "doğallığını" kanıksatır. Ne kadar gerici, kötü, çirkin, bencil ve yoz ilişki ağı varsa, bunları en amiyane biçimde yeni yeni kılıflar içine sokarak defolu ve marazlı olarak topluma pazarlar. Alıcıya çıkarılmış bu ilişki ağı, sinsice girdiği/sızdığı ortam ve alanlarda oraların doğallığını bozan, içeri-sizleştiren ve kendisine benzeten bir bilince, algıya ve kültüre dönüşür. Albenisi yüksek bir rotaya dönen bu tüketim ve kof kültüre sahip olmak neredeyse her türden araca ve yöntemle başvurmayı "doğal" ve "meşru" kabul eden insan tipolojisini yaratır. Verili sistemde insan ilişkilerine hükmeden yan, toplumda, bu hastalıklı ve kokan yandır. Toplumda yer alan birey ve sınıflar toplumu nitel ve özsel değişim ve dönüşüm evresinden geçirmedikleri sürece, gerici ve bağnaz toplumsal ilişkiye her zaman sınırsızlığında derinlik kazandırır. Asalaklığın, çürümüşlüğü ve bencilliğin darağacında insanlığa ve doğaya ölüm fermanını verir.

Bilim ve teknolojinin devasa ilerlemesiyle eş güdümlü olarak ele aldığı üretim sahasında sadece sınıf çıkarlarına odaklı olana izin vardır. İnsanlığın ve toplumun lehine bir şey yaratmaz. Onu asıl ilgilendiren, açtığı üretim sahaları ve bilimsel keşiflerde kendisine yüksek getiriler getirip getirmediğidir. Yüksek kârlar-getiriler sağlayan ve güvenliği garantiye alan üretime ve bilimsel keşiflere ağırlık verir. Oysa bugün bilimin ve teknolojinin eriştiği aşamaya bakıldığında bu düzeyle birçok hastalığı, çevre felaketini, açlığı ve yoksulluğu ortadan kaldıracak yeterliliğe ve yetkinliğe sahip olmasına rağmen egemenler kılını bile kıpırdatmıyor, izin vermiyor ve buna olanak tanımıyor. Bu devasa gelişmişliğin pınarında toplum lehine istemeyerek de olsa yaptığı hamleler sadece kocaman nehirde bir damla kadardır. Ki o damla da bilinçli bir damla olarak değil sömürü ve talan denizine akan ırmağın niyetinden bağımsız ve objektif manada oluşan bir gelişmedir. Olan biten tamı tamına böyledir.

Biz komünistler ve devrimcileri bu denli zorlu ve çetin süreç bekliyor. Sadece düşman görünen ve fiziki unsurlara karşı etraflıca mücadele etmek değil, onu da içine alan geniş bir yelpazede bir kavgayı kuşanmak gerekiyor. İçimize musallat olan düşmana karşı keskin, amansız ve ödünsüz bir cüreti kuşanır ve kendimizi MLM ideolojisi rehberliğinde daha fazla örgütleyip ileriye taşırsak işte o zaman görev ve sorumluluklarımızı layıkıyla yerine getirebiliriz. Önemli olan buna cesaret edip edemediğimizdir. Değişmenin ve dönüştürmenin anahtarı bizim elimizdedir. Hele hele aldığımız görev ve sorumlulukların fedakârlık olarak algılanması bir komünist ve

devrimci açısından kabul edilemez bir şeydir. Komünist ve devrimciler tam bir adanmışlık içinde görev ve sorumluluklarını yüklenmeli ve ilerlemelidir. İçinde bulunduğumuz koşullar nasıl olursa olsun biz bir komünist ve devrimci yaşam kültürüyle güne ve ana sarılmamızdır. Devrimcilik, üretmenin ve paylaşmanın çitasını zorlayan verili şeyleri parçalayan, yaratıcılığı konuşuran, kendisini, yoldaşlarını ve çevresini geliştiren bir düstura sahip olmayı gerektirir.

İhtiyaçlarımızı ele alırken de içinde bulunduğumuz koşullar hesaba katılmalıdır. İmkanlar değerlendirilirken aşırı tüketime kaçmadan mütevazı bir yaşamı feyz almalıyız. Gerilladaki bir yoldaşın, şehirdeki bir yoldaşın ve tutsak bir yoldaşın ihtiyaçları bir ve aynı değildir. Her alan kendi koşulları içerisinde ve imkanları ölçüsünde yaşam parametrelerini oluşturur. İhtiyaçlar için kullanılan harcamalar aşırıya kaçmadığı sürece zaaf değildir. Zorunlu ve doğal şeylerdir. Burada sorun bunları nasıl ve hangi biçimde ele aldığımızla ilgilidir. Önemli olan bunları bencilce mi yoksa kolektifin bir parçası olarak mı ele aldığımızdır. Yine kişiden kişiye ihtiyaç değişebilir. Mutlak eşitlikçi bir yaklaşım sorunlu ve kusurludur. Bireycilik, savurganlık, sekterizm, liberalizm vb. ideolojik zaafı ne denli problemlili ve kusurluysa, aşırı eşitlikçilik ve demokrasi anlayışı da o ölçüde zararlı ve yanlıştır. Özcesi sözümlü ve özümü bir olmalıdır. Davranışlarımıza, mimiklerimize, duygu ve düşüncelerimize komünist ve devrimci kültür damgası vurmalıdır.

“SIZI”

Midesinin tam orta yerine kurşun yemişçesine saplanan ağrıyla, acı içinde dizlerinin üzerine, iki büküm çöktü. Çocukluğundan itibaren peşini bırakmamıştı hastalığı. Bir gölge gibi hayatının her alanında vardı. Olur olmadık canını yakıyordu saatler boyu. Kâh azalarak, kâr artarak yaşamını ele geçirmiş, perperişan etmişti. Zehirli bir yılının, küçücük ısırtığıyla vücuda zerk ettiği zehrin etkinliğindeydi. En son noktaya ulaştığında dünyası alt üst olacak, duyu organları felç geçirmişçesine kayıtsız kalacaktı her şeye.

Yemek yerken, yollarda sürterken, meyhanelerde kadeh devirirken... Bir defasında tuvalette de yakalanmıştı sancıya! Şimdi ise yetmiş altı basamaklı merdivenin ilk sırasında başına bela olmuştu. Hep korktuğu şeydi bu. Cehennem azabı niteliğindedeydi basamaklar. Normal halinde bile çıkarken işkence gibiydi. Kendini küçük dairesine atmak ve yatağa girip uyumak için yetmiş altı basamak duruyordu önünde.

Nasır bağlamış kocaman, siyah ellerini karnında duyumsadığı acının üzerine bastırıp basınç uyguluyor ve önünde yükselen basamakları izliyordu üzgün üzgün. Yetmiş altı basamak! Yetmiş altı adım! İçinde adeta atlar tepişiyordu. Her basamakta “zınk”, “zınk” edip yoğun sancılara maruz kalacaktı. Gözlerinden yaşlar, alından damlalar birbirini takip ederek, kuru zemine damlıyordu şıpır şıpır.

Yüzyıllık apartmanın yaşamış olduğu dönüşümü, barındırdığı kahr dolu acıları kendi çaresizliğiyle eş tuttu. Duvarları çatlamış, yapılan yamaları kabul etmiyordu artık. Saçma sapan düşüncelere içine girip zihnini meşgul edip, acıdan uzaklaştırmaya çalışıyor ama fayda etmiyordu.

Acısı artık doruk noktasındaydı. Tek düşüncesi yatağıydı. Oraya ulaşmak zorundaydı. Ritimsiz adımlar atıyor, karanlıkta, ezberine çıkıyordu basamakları. Hangi basamağın nereden kırılmış olduğunu, hangisinin dökülmüş, hangisinin diğerine nazaran daha küçük olduğunu tek tek biliyordu. Yıllar içinde ezberine almıştı apartmana dair her şeyi. (Gençliğinde de ezberi kuvvetliydi. Zihni zehir

gibi çalışıyordu. Okuduğu şeyi hemen kaydeder, yıllar sonra bile olsa unutmazdı. Ezberini, hafızasını yaşlılığında da koruyordu. Tüm zor şartlara, yalnızlığa rağmen.) Tırabzanların nerede gevşek nerede kırık, neresinde böcek larvalarıyla sarılmış olduğunu biliyordu. Duvarlarında yerli yer-siz birkaç metrelik küf ağır bir koku

yayıyordu etrafa. Kabuk bağlayan yarayı andırıyordu baş duvarlar. Kurudukça dökülüyor, yama kabul etmiyordu.

Bir eli tırabzanda, diğer eli acının üzerinde, birer birer ardında bırakıyordu basamakları. Anladığı vakit işiştenden geçmişti. İlk defa oluyordu üstelik. Yanlış bir basamağa basmış ve olduğu yere devrilip, kafasını çarpmıştı basamağa. Okkalı bir küfür iki dudagının arasından çıkıp çıplak duvarları dolaşıp kulağında yankılandığında ayağa kalkmıştı. Yılların yorgunluğu, yüzünde beliren kırışıklıklarla kendini gösteriyordu. Fersiz gözler, opak sakallar, saçlar... Çizgilerle alnı kırış kırış olmuştu. O çizgiler arasından, inceden inceye sızan kanı umursamadı! Sanki tepesinde buz sarkıtları vardı da erimeye başlamışlardı. Çok yorulmuştu. Dizleri taşımaktan imtina ediyordu bütün bedenini. Bu denli yorulduğunu hatırlamıyordu. Otuzuncu basamakta oturup soluklandı. Alnından süzülen kanı cebinden çıkardığı kirli mendiliyle gelişigüzel silerek, tırabzandan destek alıp ayağa kalktı. Ararat Dağı'na tırmanıyordu sanki.

Zihni bulanıklaşmaya başlamış, göz kapakları kapanıyordu gayri ihtiyari. Azap dolu merdiven yolculuğunun

son basamağına geldiği vakit içi huzur doldu, rahatlardı. Küçük dairenin, kilidi düşmüş kapısını iterek açtı ve içeriye attı kendini. Artık dairesindeydi, yatağına ulaşmasına birkaç adım kalmıştı.

Sayısı üçü beşi geçmeyecek kadar az sayıdaki eşya topluluğu, farklı farklı yerlere dağılmıştı rastgele. Eski, kırık

dı. Araladığı gibi de kapadı. Tekrar denedi. Göz kapaklarına bile söz geçiremez olmuştu. Israr etti, hafif de olsa aralamayı başarmıştı gözlerini. Etrafını gözledi, nerede olduğu idrak edemiyor, tanımaya çalışıyordu.

Soğuk rüzgar bedeniyle buluştuğunda titredi yavaştan. Az sonra içeriye kilisenin çan sesi girdi ve uzaklardan gelen ezan sesi ona eşlik etti.

Sokaktan dört bir yana, dalga dalga yayılan seyyar satıcılar, insan kalabalıklarının sesi; arabaların kulak tırmalayıcı fren, korna sesleri... Hiçbirine anlam veremiyordu. Bir kuşun kanat seslerini işitti. Kirli elleriyle, keçe gibi olmuş, uzun dağınık kırçıl saçlarını karıştırdı sertçe. Tırnakları kafa derisini soyacaktı neredeyse! Kaşınan ayak tabanını kanatırcasına kaşdı, rahatlardı. Nerede olduğunu idrak etmiş, düşünceli düşünceli tavandaki örümcek ağına bakındı.

Saatler önce midesine saplanmış olan yoğun acıyı anımsadı. O denli şiddetlisini yaşayıp yaşamadığını hatırlamaya çalıştı. Yanıt bulamadı. Geri dönüşsüz bir yolun yolcusuydu, bunu biliyordu bir tek. Dizlerini karnında buluşturarak, yıllar evvel badanası yapılmış, küflü duvara dayadı sırtını. Soğuk duvarla birlikte, soğuk düşünceler birbiri ardına hücum ediyordu zihnine.

Cebindeki son sigarasını çıkarıp iki dudağının arasına kondurdu keyifle. Metal küllüğü aradı gözleriyle. Komidinin altında olduğunu hatırlayınca uzandı aldı, ağır hareketlerle sağ cebinde aradığı çakmağı sol cebinde buldu. Çakmağı çaktığında ateş almadı! Gazın bittiğini fark ettiğinde, çakmağa, sigaraya, içinde bulunduğu rezil duruma galiz küfürler savurdu. Çakmak, kirli cam üzerinde çatlak yaratmıştı. Metal küllük, küçük çatlakta yumruk iriliğinde bir delik açmış ve aşağıya düşmüştü. Sigara parça parça olmuş, etrafa dağılmıştı. Morali bozulmuş, yüzündeki derin çizgiler gerilmiş, damarları şişmişti.

Unuttuğu sızısı kendini yeniden hissettirdiğinde kirli, delik deşik battaniyenin altına girerek yumdu gözlerini.

Derinlerden duyulan bir horultu, ince duvarlar arasında yankılanıp durdu saatler boyu. Sonra kırıp diye kesildi.

Devrimci Sanatın Pusulası: Yılmaz Güney

1 Nisan 1937’de bir işçi ailesinin iki çocuğundan biri olarak Adana’da yaşama merhaba dedi, Güney. Çocukluğunu pamuk işçiliğinden gazoz ve simit satıcılığına kadar çeşitli işlerde çalışarak bir geçirdi. Hayatına rengini veren birçok anısını çocukluk yıllarında yaşadığını, çocukluğunun Yılmaz Güney için bir milada tekabül edecek kadar dolu geçtiğini söylemek güç olmaz diye düşünüyoruz. Sinemayla ilk teması da yine çocukluk yıllarında film dağıtıcılığı yaparak başladı. Edebiyatla ilgilenen ve öyküler yazan Güney, üniversite eğitimini almak üzere Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi’ne kaydoldu. Bu süre içinde usta yönetmen Atif Yılmaz’la tanıştı. Bu tanışıklık devrimci sanat, yerli sinema ve dünya sineması açısından tam da ‘yeni bir başlangıcı’, ‘taze bir soluğu’ ifade edecekti. 1959 yılında yönetmenliğini Atif Yılmaz’ın yaptığı Bu Vatanın Çocukları ve Alageyik filmlerinin senaryolarını yazan ve oyuncu olarak da bu yapımlarda performans gösteren Güney, Karacaoğlan’ın Karasevdası isimli filmde yönetmen yardımcılığı yaptı. Yeni Ufuklar ve Onüç gibi dergilere öyküler yazan Güney’in edebiyat ve kalemle ilişkisi de hep güçlü oldu. Sanata yaptığı bu güçlü giriş elbette ki egemenlerinden dikkatinden kaçmadı. Onüç dergisinde yayımlanan “Üç Bilinmeyenli Eşitsizlik Sistemleri” adlı öyküsünde komünizm propagandası yaptığı gerekçesiyle yargılandı, 1961 yılında 18 ay hapis cezasına ve 8 ay Konya’ya sürgün cezasına mahkûm oldu.

Hapishaneden çıktıktan sonra da sinemaya ekmek verme çabasına hiç tereddütsüz devam etti. Güney’in yönetmenlik süreci At Avrat Silah isimli filmle başladı. 1968 yılındaysa filmografisinde ilk önemli filmi olan Seyyit Han’ı çeken Güney, filmde Kürdistan topraklarındaki bir sevda öyküsünü anlatıyordu. Üslup ve anlatım açısından büyük övgü alan bu filminden sonra Aç Kurtlar ve Bir Çirkin Adam filmlerinin yönetmenliğini yaptı.

Bu süreçte dönemin modası olan ‘güzel yüzlü iyi kalpli jön modasına’ ‘kara, çirkin ve mert bir kahraman’ figürüyle kafa tuttu. Bu biçim, yerli sinema açısından bir ‘tarz devrimi’

yarattı. Bundan sonrası da duraklarına ‘Umut’, ‘Yol’, ‘Sürü’, ‘Duvar’ gibi eserleri bıraktığı sinema dolu bir yürüyüşü, sürgünleri, hapishaneleri ve işkenceyi ifade etmektedir.

‘Yurtdışına çıkmak sadece benim kişisel özgürlüğüm açısından önemli değildir. İnanın sadece bunun için çıkmadım. Türkiye devriminin iler-

letilmesi için üzerime düşen bütün görevleri yapacağıma inanırım. Bunu zaman ve pratik bizzat canlı hayat içerisinde gösterecek’ diyerek Isparta Hapishanesi’nde tutuklu iken Fransa’ya gitti. 9 Eylül günü ise burada fiziksel anlamda aramızdan ayrıldı.

‘Hayata seyirci kalmak kötüdür oğlum. Hayatın iyi, uslu bir seyircisi olmaksızın, hayatın içinde, başarısız bir adam olmak bin kere daha iyidir. Bir boks seyircisi olmaksızın kötü bir boksör olmayı göze almak daha iyidir oğlum’ diyordu. Süreçle birlikte Güney’in tavrı da keskinleşiyor en net ürünlerini tam da böylesi bir dönemde ortaya koyuyordu. ‘Ben sanatsal mücadelemi siyasal mücadeleden, anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleden ayrı görmüyorum’ diyen sanatçının, sonradan dünya sineması açısından büyük bir değer ifade edecek olan ‘Yol’ ve ‘Sürü’ filmleri baskıya karşı her yandan yükselen çığlıklara ses katan bir karşı koyuş biçimi olarak Güney’in siyasal mücadeleden ayrı görmediği toplumsal mücadelede ki konumlanışını anlamamız açısından önemlidir. Ve yine 1984’te

çektığı ‘Duvar’ filmi cuntanın hapishanelerdeki icraatlarının ve faşizmin ‘ıslah’ anlayışının teşhiri açısından çok anlamlıdır. Şu sözleri onun meseleye bakışını kavrayabilmemiz için yeterlidir diye düşünüyoruz; ‘Gerçek devrimci bir sanatçı memleketinin politik ve ekonomik durumuyla yakından ilgilidir. Kendini bunun dış-

şında gördüğü an sanatçı niteliğini yitirir.’

Hayata seyirci kalmak ile seyirlik bir hayat yaşamak arasında ki o meşakatkatli yol ancak çaba, azim, kararlılık ve ilkesel devrimci bir tarz ile kat edilebilir. Kimi insanlar vardır ki yaşamlarıyla hak ettikleri bir figürleşmenin öznesi olmuşlar ve geniş kitlelerce ‘örnek alınma’ durumunun hiç tereddütsüz başta gelenleri haline gelmişlerdir. Sanırız ki Yılmaz Güney bu figürler arasında en belirgin olanlardır.

‘Devrimci sanatçı tabiatı gereği yenileştirici, değiştirici ve militandır’ sözleri Güney’in hayatını kurgulayış biçimini ifade etmek bakımından bir özet niteliği taşımaktadır. Yaşamının büyük bölümünü hapishanelerde geçiren ve ‘suya sabuna dokunmadan çiçekli böcekli film çevirme’ modasının her yanı kuşattığı bir süreçte tavrını toplumsal muhalefetin ve devrimci dinamiklerinin yanında olma, kavgaya sanat mevzisinden bir cephe kazandırma biçiminde belirleyen sanatçının yaşamının her zerresinde kavga militanı olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. 12 Eylül Askeri

Faşist Cuntasının emek ve demokrasi güçlerinin üzerinden adeta bir silindir gibi geçtiği ve cuntanın estirdiği faşist terörün ev ev, oda oda, kişi kişi, hücre hücre her yanda hissedildiği bir süreçte elbette ki sanat da bu saldırıların hedefleri arasında yer alıyordu.

Yılmaz Güney, yaşamını devrimci-leştirirmenin örneği olmayı başaranlardandır. ‘Kendimize gerçekçi ve eleştirel bir gözle yaklaşımdan, eksikliklerimiz ve hatalarımız karşısında cesur olmadan bir devrim hareketi yaratamayız’ diye ifade edebilecek kadar devrimci bir yaklaşım tarzı tutturmuş Güney’i devrimci sanatçı kılan en belirgin durumun bu bakış açısı olduğunu ifade etmek yanlış olmaz diye düşünüyoruz. Öyle ki; ‘halkımı seviyorum. Halkı sevmek içinde bulunduğumuz zor günlerin sorunlarına ciddiyetle eğilmemizi emrediyor. Halkı sevmek tek tek insanların, tanıdıkların, arkadaşların çıkarlarını halkın genel çıkarlarına tabi kılmayı gerektiriyor’ sözleriyle de sistemin dayattığı ben merkezci/bireyci anlayışlara hele ki en moda oldukları süreçte takındığı tavırla katıksız bir cevap olabilmeyi başarmıştır.

Lafın özcesi, Güney’in,ilmek ilmek ördüğü yaşamı, hali hazırda sahip olduğu değeri meşru kılmaktadır. Aslında onu devrimci sanatta pusula kılan salt çektığı birbirinden etkileyici filmler ya da sanatta takındığı muhalif tavır değildir. Esas mesele, elbette ki tüm bunlarla birlikte ve bunlar sayesinde yaşamını oturttuğu rota, bu rota için ortaya koyduğu emek ve her anını bir öncekinden daha fazla devrimcileştirme iradesidir. Fiziksel yokluğunun üzerinden geçen uzun zamana rağmen tüketilemeyişinin sebebini de bu nokta oluşturmaktadır. O, yaşamını, yenilenme, değişme, dönüşme ve üretmenin sürekliliğini sağladığı bir arenaya dönüştürebildiği için hala inatla canlılığını korumaktadır.

Bir Almanya Var, Ondan Öte; Bir Avrupa Var, 1955'ten Öte!

27 Ağustos'tan beri Almanya'nın Chemnitz şehrinde yaşananlar uluslararası medyaya yansımakta. Adli bir olayla başlayan ve halen tam olarak ne olduğu açıklanmayan bir bıçaklanma vakası üzerine eski Doğu Almanya'da 10 günü aşkındır sular durulmuyor.

Aynı gün aşırı sağcı ve Neonazi bağlantılı örgütlerin gösterilerine tanık olan şehirde ise şu anda bir tarafta Alman devleti sessizce dururken diğer tarafta anti-faşistler şehirde başladığına inanılan insan avına karşı sokakları koruyor.

Almanya'da İçişleri Bakanı Horst Seehofer'ın Mart ayında yaptığı ve nüfusunun %25'inden fazlasını göçmenlerin oluşturduğu Almanya için göçmenlerin kültür ve etnik kimliklerinin Almanya'ya ait olamayacağını vurgulayan açıklamanın ardından fazlasıyla meşruluk kazanan bir çok ırkçı örgüt ise şu anda açık Nazi selamlarıyla, "Töt für Alle (Hepsine Ölüm)" sloganlarıyla Chemnitz meydanlarında.

OLAY İÇERİSİNDE OKUMAK

Sağcılarla solcuların sokakta karşılaşmış gibi yansıtılan olayların içerisinde Almanya'da ekonomik krizin derinleşmesinden beri artan ırkçı-faşist eğilimler, Alman devletinin çeşitli isimler altında Neo-nazi örgütlenmelerine yeşil ışık yakması, son süreçte Almanya'da devrimci-sosyalist içerikli çalışma yapan yerli veya göçmen kurumların açıktan devlet baskısı altında kalması ise olaylardan yalıtılmaya çalışılmakta.

Ancak bu yalıtım taktiği gene de işin dışında kaldı. 31 Ağustos günü ırkçıların eylemini kaydeden bir basın mensubunun eylem kortejini kaydederken biri tarafından engellenmesi ve devam eden tartışmada engelleyen kişinin polis çıkması Almanya'da gelişen ırkçı legal-illegal örgütlenmeleri ise tekrardan tartışmaya açtı.

Engellenen gazetecilerden tekinin olayın üstüne gitmesi üzerine Almanya İçişleri Bakanlığı'nın kişinin sivil

olduğunu açıklaması ancak eyaletin engelleyen ırkçının resmi polis olduğunu ve izinli gününde ne yaptığının devlet açısından bağlayıcı olmadığını söylemesi ırkçı çete ve örgütlerin devletten aldığı desteği, Alman devletinin NSU davasında tek kişiyi mahkum edip delilleri yok ederek aslında korkusu olan "Nazi" söyleminden elini yıkayıp kaçmaya çalıştığını

da ortaya koydu.

Öldürülen kişinin kimliği açıklanırken Almanya için Alternatif (AfD: Alternative für Deutschland) adlı ırkçı partinin çağrısı ile şu anda Chemnitz şehrinin sokakları anti-faşistlerle ırkçılar arasındaki kısa çatışmalara tanık olurken Almanya'da Anayasa Koruma Polisi (Verfassungsschutz) adı ile faaliyet yürüten siyasi polis ise bariz bir şekilde ırkçıları korurken başta Almanya'da örgütlü olan Anti-Fa gibi çeşitli anti-faşist ve devrimci gruplara ise devlet terörü uygulamakta.

Kısa sürede demokrat bazı milletvekillerinin de tepkisine sebep olan olaylar aynı zamanda Almanya'da göçmen karşıtlığı ve ırkçılık üzerinden geliştirilen faşist örgütlenmelere de tekrardan mercek tutulmasına sebep oldu.

Daha öncesinden de Münih Komünistler Davası'nda (TKP/ML davası) dava baş hakimnin Türk ırkçılarıyla fotoğrafları yayınlanmış, NSU davasında ise Alman istihbaratının bariz şekilde bu faşist örgütlenmeyi silahlandırdığı ve yönlendirmeye çalıştığına ilişkin olan deliller "kaybedilmişti."

GELİŞEN FAŞİZME KARŞI KONUMLANIŞ

Almanya'da kimsenin görmezden gelemediği şekilde "iç faşistleşme" dalgası geliştirilmektedir. Lakin bu seferki gelişim iktidarın faşizme teslim edilmesi şeklinde değildir. Açık ki hiçbir emperyalist-kapitalist devlet tekrardan bir Hitler, Franco veya Mussolini'yi yaşamak istememekte-

lemektedir. İçine girilen ekonomik kriz ve peşi sırasından geliştirilen sözüm ona "tasarruf" paketlerinin her birinin açıklanmasında göçmenler, onlara harcandığı iddia edilen paralar sebep olarak gösterilerek halktan gelişen yıkıcı dalga gene halkın belli bir kesimine karşı kanalize edilmiş; bu tepki akışının süreklileşmesi ve devam eden süreçte halk üzerinde yeni bir baskı unsuru olarak kullanılabilmesi içinde faşist örgütlerin önünün açılması aslında maddenin tabiatı ile birebir uyumludur.

Neo-liberal politikaların sonucu olarak Avrupa'da muhalefet bugüne kadar sistem içi çözümlere odaklanmışken bugün sistemin içerisinde olup göstermelik resmileştirilen yasaları uygulayanların bile hedef gösterildiğine tanız. Yani sistem hem kendi mezar kazıcılarını hem de dolaylı/dolaysız onlara hizmet sunmuş

olanları hedef tahtasına koyarak kendince geliştirdiği "liberal barış" dönemini bitirmekte, halk muhalefetine ise sınıfsal bakış açısından mahrum etmeye çalışarak oluşacak tepkiden devleti izole etme derindedir. Liberalizm denizine demirlemiş olan burjuva muhalefet olayları "şaşkınlıkla(!)" izlerken devletlerin bu yönelimlerini 2006'da beri okuyan, sınıfsal karakter kazanmaya çalışan güçlü veya güçsüz muhalefet ise faşizmle sokaklarda yüzleşmekte, kendi savunduklarını aynı sokaklarda sınamaktadır.

Tarihsel anlamda sınıftan kopartılarak marjinalleşmesi için o kadar sabote edilen sınıf hareketlerinin bugün bu geliştirilen saldırının sadece ve sadece kapitalizmden kaynaklandığını, faşizmin ve geliştirilen ekonomik ve sosyal saldırıların arkasında bizzat kapitalist sistemin durduğunu emekçilere göstermesi önem taşımaktadır. Aynı zamanda kendi içinde de ideolojik mücadeleye açık olan bu anti-faşist blokta artık mücadelenin, oyun kurucusu olan sistemin kuralları içerisinde mi yoksa üretici sınıfların kendi meşruluğu ile mi verileceği cevaplanması gereken bir sorudur.

Burada gözden kaçmaması gereken şey ise bu defa faşist örgütlenmelerin çeşitli bahanelerle desteklenen faşizmin bizzat başta göçmenlerde gelişen muhalefet olmak üzere genel olarak Avrupa'da gelişen sol damarlı muhalif hareketleri ezmeye yönelmesidir. Elbette bu beslenen faşist örgütlenmelerin de bir iktidar perspektifi vardır, netice de katranı kaynatırsan olmaz şeker. Amma velakin Avusturya, Almanya, belli düzeyde İngiltere, Fransa ve son günlerde İtalya'da da faşist örgütlerin gösterdiği bu pervasız duruş, sokaklarda tüm Avrupa ülkelerinde resmen yasak olmasına rağmen Nazi selamlarıyla duruşlar, göçmenler başta olmak üzere egemenler için "öteki" durumunda olan ezilenlere karşı "ölüm" sloganları elbette egemenlerin durumundan ve yöneliminden bağımsız değildir.

Burada örnek olarak Avusturya'nın başkenti Viyana'da adli bir olay gibi gözükken ve bir göçmenin saldırıya uğraması olayında ceza kararı veren hakim ve adli görevlilerin resmi belgeyi bir polis tarafından yayınlanarak hedef gösterilmesi de bilinmelidir. Devletler kendi bekaları için yıllardır kolluk güçlerini halk içerisindeki en geri ve faşizan unsurlardan örgüt-

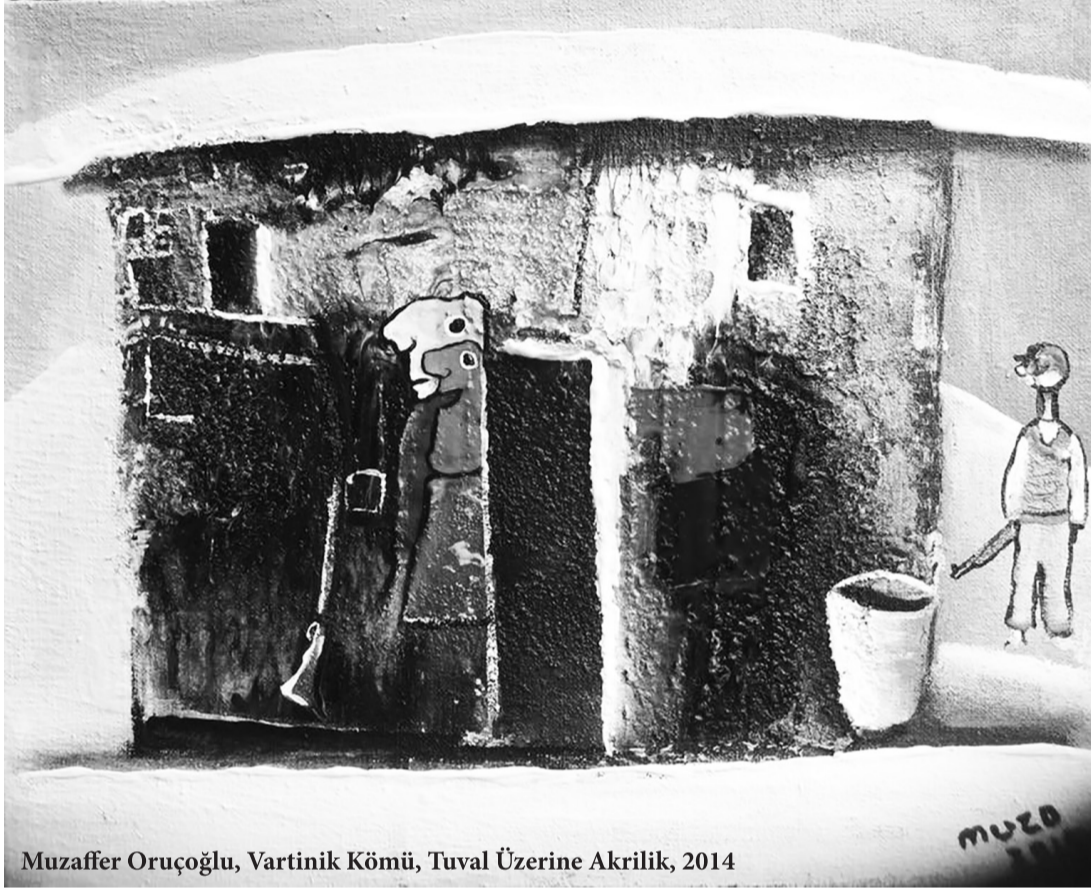
O “Kırmayı” Kuşanacağız!

Örgütlenmeye dair önümüze koyduğumuz hedef ve görevler doğrultusunda yaptığımız çalışmalarda; kitlenin “neden bu kadar çok örgüt var?” veya “neden birleşmiyorsunuz?” şeklinde tepkileriyle karşılaşırız. Halk, kurtuluştan, eşit ve özgür bir dünyadan bahseden “bir avuç” insanın neden “kendi içinde” farklı yapılar oluşturduğuna dair çelişki yaşayabiliyor. Bu konuya açıklık getirmenin dışında kitlelerin çelişkileri üzerinden yükselecek örgütlenme biçimleri geliştirmek bizlerin sorumluluğundadır.

Öncelikle bu konuda ön açıcı olması vesilesiyle burjuva devletin oluşumu ve varlık gerekçesine dair birkaç hatırlatma yapmak gerekiyor. Özel mülkiyetin olmadığı (ilkel komünal) dönemde devletin de var olmadığı hepimizin malumudur. Üretim araçlarının gelişmesi ile ortaya çıkan özel mülkiyet mülk sahiplerinin varlıklarını koruma alışkanlıklarında beraberinde getirmiştir. Bu şekilde devletin temellerini artan güvenlik mekanizmaları oluşturmuştur. Günümüzde de bütün tarihsel deneyimi ve gelişimi ile burjuva devletin misyonu aynıdır. Burjuva devlet; özel mülkiyetle beraber ortaya çıkan sınıflı toplumsal yapıyı burjuvazi lehine kontrol etme aygıtıdır. Özetlersek devlet sınıflı toplumun agnostik (uzlaşmaz) çelişkilerinin ürünüdür. Bu gerçeklik bizi burjuva devlet aygıtının parçalanıp alaşağı edilmesi zorunluluğuna götürür. Hatta bu mekanizmanın ortadan kaldırılması için en keskin mücadele araçlarının meşru olduğu bu şekilde özümsebilir.

Ülkemiz özgülünde bu durum daha net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. İşsizlik oranları, emekçilerin geçim sıkıntıları, emek sömürsü, ezilen cinsiyetlere yönelik her türden şiddetin yoğunluğu, ezilen ulus, inanç ve mezheplere yönelik tarih boyunca yapılan (yapılmakta olan) asimilasyon, katliamlar, bu haksızlıklara karşı gelen binlerin tutsak edilmesi, en ufak demokratik taleplerin bile şiddetle bastırılması... Tüm bunlar faşist dik-

tatörlüğün özünü ortaya koymaktadır. Faşizm hiçbir teoriye gerek bırakmayacak şekilde pratikte kendini göster-

Muzaffer Oruçoğlu, Vartinik Kömü, Tuval Üzerine Akrilik, 2014

mektedir. Lakin mücadeleyi reformist (onarımcı) tarzda, salt kazanım elde etme noktasından ele alanlar devrimci şiddetin gerekliliğini, tarihte zorunlu rolü meselesini bir kenara bırakıp demokratik düzlemdeki mücadeleyi kutsamaktadırlar.

Reformizm çeşitli türlerde tezahür edip; mücadeleden itibaren esas olarak ması gerek en yolunu bulandırmaktadır. Zafere ulaşmanın yolunu parlamentodaki hakimiyet üzerinden tanımlayanlardan tutalım da, yönetme krizi konusunda burjuvaziye öneriler sunmaya kadar akıl tutulması yaşayabiliyor reformizm ve küçük burjuva

kalemşörleri. Hatta daha ileri gidip gizli bir komünist partinin (o kadar gizli ki kendileri de nerede olduğunu bilmiyor) olduğunu iddia edip bu es-

işlere girmemenin teorisini yaratırlar. Faşizmin günden güne şiddetini arttırması karşısında ortadan kaybolmaları; halkın yaşadığı bütün acılardan soyutlanmalarına sebep olur. Yaşanan haksızlıklar dilde pelesenk olmuştur ama pratikleri pas tutmuştur. Kitlenin nabzını tutmadıklarından kaynaklı kitleye yabancılaşırlar. Ezenlere karşı kararlı mücadeleyi yürütmeyen bu korku örgütleyicilerine karşı ideolojik mücadele vermeliyiz. İdeolojik sapmaları her bir hücrelerine sirayet etmiş “sözde” devrimci “özde” revizyonistler bu yaklaşımımızı silaha tapma, aceleci davranma, demokratik mücadeleyi küçümseme olarak değerlendirebilirler. Bu bağlamda demokratik alandaki mücadelenin devrimci savaşa tabi olması durumunda sınıf mücadelesini ileriye taşıyacağını da belirtmemiz gerekiyor.

PEKİ NE YAPACAĞIZ ?

Sınıf mücadelesini tasfiye eden bu gibi akımları mahkum etmenin en iyi yolu devrimci pratiklerimiz olacaktır. Eksikliklerimize karşı amansız olup mücadelenin esas güzergahını güçlendirmek için hep daha fazlasını yapmaya çalışacağız. Yanlışları söylemek yetmez doğru olanı yapacağız.

Denizlerin idam sehpasındaki duruşunu kuşanacağız. Mahirlerin Kızıldere’deki direniş manifestosundan öğreneceğiz. Mazlum Doğan’ın Demirci Kawa’dan teslim aldığı, Kürt ulusunun faşizme karşı yükselttiği isyan ateşini harlayacağız.

Vartinik’teki göğüs göğüse çarpışmadan sonra Ali Haydar şehit düşmüş, İbrahim yaralanmıştı. Bu sırada partinin tek kırması bir taraftarda kalmıştı. İbrahim’in yoldaşları “o kırma partimalıdır, geri gelip alacağız” demişlerdi. İbrahim’in işkencedeki düşmanı dize getiren tutumunu da o kırmanın ideolojik olarak ne anlama geldiğini kavrayacağız. O “kırma”yı kuşanacağız.

Bir Partizan okuru

Sınıf mücadelesini tasfiye eden bu gibi akımları mahkum etmenin en iyi yolu devrimci pratiklerimiz olacaktır. Eksikliklerimize karşı amansız olup mücadelenin esas güzergahını güçlendirmek için hep daha fazlasını yapmaya çalışacağız. Yanlışları söylemek yetmez doğru olanı yapacağız

rarengizlik üzerinden örgütlenmeye çalışanları dahi var. Bununla beraber deyim yerindeyse kitlelerin öfkesini frenlemeye ant içmiş bazı reformistler şiddetin gerekliliğini kabul ettikten sonra bu şiddetin gerçekleşmesini bilinmeyen, öte bir zamana atmaktadırlar. Çaldıkları her minarenin kılıfını yanlarında taşıyan bu ideolojik tahribatçılar için devrimci savaşa hazırlığın bile koşulları oluşmamıştır. “Devrimcilikleri” zedelenmesin diye, kendi küçük dünyalarının bekası için lafazanlık yapmakta da pek mahirdirler. Cesaret ve bedel gerektiren

BAŞKAN MAO

Ölümünün 42. Yılında, Yolumuzu Aydınlatıyor

Marksizm ve Leninizm'in üçüncü nitel aşaması olan Maoizm biliminin kuramcısı ve ustası Mao Zedung'un 26 Aralık 1893'te Çin'in Hunan eyaletinin klan köylerinden Şaoşa Çung'da başlayan hayatı, devrim mücadelesine, onu görme mutluluğuna eriştikten sonra da sosyalizmi inşa etme, yeniyi yaratma mücadelesine uzanarak devam etti. Proletaryanın bu büyük öğretmenin başlangıcı belli olan hayatının sonu belli değildir! Çünkü 9 Eylül 1976'da aramızdan fiziken ayrılmış olsa da Marksizm-Leninizm'e eklediği halka olan Maoizm, ezilen dünya halklarına ve proletaryaya yol göstermeye devam etmektedir. O, bugün Halk Savaşı'nı yükselterek proletaryanın iktidarını kurma yolunda ilerleyenlerin elinde dalgalanan bayraktır, bu bayrak sömürünün ve zulmün ortadan kalkacağı nihai zafere kadar ellerde dalgalanmaya devam edecektir. Onun fiziki ölümü, yarattığı düşüncenin ölümünü getirmemiştir; her büyük devrimci gibi...Komünist bir önder olarak Mao Zedung, düşüncelerinin kavrandığı ve hayata geçirildiği oranda ölümsüzleşmiş olacaktır. Ölümünün 42. yılı dolayısıyla onun makalelerinden birini yayınlıyor ve bu büyük ustanın tekrar tekrar okunmasının ve kavranmasının, somut şartlarla harmanlanmasının sonucu olarak iyi bir rehber olacağını biliyoruz...

"KİTLELERİN REFAHIYLA İLGİLENİN, ÇALIŞMA YÖNTEMLERİNE DİKKAT EDİN!"

(27 Ocak 1934) Yoldaşların tartışmalar sırasında gereken önemi vermedikleri ve üzerinde durulması gerektiğine inandığım iki sorun var. Birinci sorun, kitlelerin refahıyla ilgilidir. Bugün merkezi görevimiz, geniş kitleleri devrimci savaşa katılmaya seferber etmek, böyle bir savaşla emperyalizmi ve Guomintang'ı devirmek, devrimi bütün ülkeye yaymak ve emperyalizmi Çin'den kovmaktır. Bu merkezi göreve yeteri kadar önem vermeyen bir kimse, iyi devrimci kadro değildir. Eğer yoldaşlarımız bu görevi gerçekten kavlıyor ve devrimin ne pahasına olursa olsun bütün

ülkeye yayılması gerektiğini anlıyorlarsa o zaman geniş kitlelerin acil çıkarları ve refahı sorununu hiçbir şekilde göz ardı etmemeli ya da küçümsememelidirler. Çünkü devrimci savaş kitlelerin savaşıdır; ancak kitleler seferber edilerek ve onlara dayanı-

olarak yürütülebilir. Eğer halkı, sadece savaş yürütmek için seferber eder ve başka hiçbir şey yapmazsak, düşmanı yenmeyi başarabilir miyiz? Elbette ki hayır. Eğer kazanmak istiyorsak, daha pek çok şey yapmamız gerekir. Köylülerin toprak mücadelesine önderlik etmeli ve onlara toprak dağıtmalıyız; onların çalışma şevkini yükseltmeli ve tarım üretimini artırmalıyız; işçile-

rin çıkarlarını korumalı; kooperatifler kurmalı; dış bölgelerle ticareti geliştirmeli ve kitlelerin karşılaştıkları sorunları, yani yiyecek, giyecek, konut, yakacak, pirinç, yemeklik yağ ve tuz, hastalık ve sağlık, evlenme gibi sorunları çözmeliyiz. Kısacası kitle-

harekete geçirebilir miyiz? Elbette ki geçirebiliriz. Oysa kadrolarımızdan bazılarında görülen eğilim şudur; Onlar sadece Kızıl Ordu'nun genişletilmesinden, ulaşım birliklerinin büyütülmesinden, toprak vergisinin toplanmasından ve tahvil satışından söz etmektedirler; diğer sorunlara gelince, bunları ne tartışmakta ne de bunlara ilgi duymaktadırlar, hatta bu sorunları bütünüyle yok saymaktadırlar. Örneğin, Tingçov Şehir Yönetimi'nin sadece Kızıl Ordu'nun genişletilmesi ve ulaşım birlikleri için kitlelerin seferber edilmesiyle uğraştığı, kitlelerin refahıyla ilgili sorunlara ise en ufak bir ilgi göstermediği dönemler oldu. Tingçov şehri halkının yakacak odunu yoktu, kapitalistler istifçilik yaptığı için piyasada tuz bulunmuyordu, bazılarının başlarını sokacak evi yoktu ve pirinç hem kıt hem de pahalıydı. Bunlar, Tingçov'daki halk kitlelerinin pratik sorunlarıydı ve onlar bu sorunların çözümü konusunda sabırsızlıkla bizden yardım beklemekteydiler. Fakat Tingçov Şehir Yönetimi bu sorunlardan hiçbirini ele almadı. İşte bu yüzden, şehirde yeni işçi ve köylü temsilcileri meclisi seçildiği zaman, meclisin ilk birkaç toplantısında kitlelerin refahıyla ilgili sorunlar bütünüyle yok sayılarak sadece Kızıl Ordu'nun genişletilmesi ve ulaşım birlikleri için kitlelerin seferber edilmesi konuları tartışılınca, yüz ya da daha fazla temsilci toplantılara katılmakta isteksiz davrandı ve bunun sonucunda meclis toplanamaz hale geldi.

lerin günlük hayatındaki bütün pratik sorunlara önem vermeliyiz.

Eğer bu sorunlarla ilgilenir, bunları çözer ve kitlelerin ihtiyaçlarını karşılırsak, kitlelerin refahını gerçekten sağlarız ve onlar da gerçekten bizim yanımızda saf tutar ve bizi içtenlikle desteklerler. Yoldaşlar, o zaman onları devrimci savaşa katılmak üzere

Sonuçta, Kızıl Ordu'nun genişletilmesi ve ulaşım birlikleri için kitlelerin seferber edilmesi konularında da çok az şey yapılabilir. Birinci sorun buydu. Yoldaşlar! İki örnek kasaba hakkında dağıtılan broşürleri herhalde okumuşsunuzdur. Oralarda durum tamamen farklıdır. Ciangsi'deki Çanggang kasabasından ve Fucien'deki Caysi kasabasından Kızıl Ordu'ya katılanların sayısının çokluğuna bakın! Çanggang'da genç erkek ve kadınların yüzde 80'i Kızıl Ordu'ya katılmıştır; bu oran Caysi'de yüzde 88'dir. Buralarda büyük miktarda tahvil satışı da olmuştur. Nüfusu 1500 kişi olan Çanggang'da 4500 yuan değerinde

(...)Çünkü devrimci savaş kitlelerin savaşıdır; ancak kitleler seferber edilerek ve onlara dayanılarak yürütülebilir. Eğer halkı, sadece savaşı yürütmek için seferber eder ve başka hiçbir şey yapmazsak, düşmanı yenmeyi başarabilir miyiz? Elbette ki hayır. Eğer kazanmak istiyorsak, daha pek çok şey yapmamız gerekir.”
(Mao Zedung)

tahvil satılmıştır. Diğer alanlarda da çok şey yapılmıştır. Bunların nedeni nedir? Birkaç örnek, durumu açıklığa kavuşturacaktır.

Çangang'da yoksul bir köylünün evinde bir buçuk odanın tahrip olmasına yol açan bir yangın çıkınca, kasaba yönetimi, bu köylüye para yardımını yapmaları için kitlelere çağrıda bulundu. Başka bir örnek de, açlıktan ölmek üzere olan üç kişiye kasaba yönetiminin ve karşılıklı yardım derneğinin derhal pirinç vermesidir. Geçen yaz görülen kıtlık sırasında, kasaba yönetimi kitlelerin bu derdine çare bulmak için, 200 ilden daha uzakta bulunan Gonglue ilinden pirinç temin etti. Caysi'de de benzer şekilde çok başarılı bir çalışma yapıldı. Bu şekilde davranan kasaba yönetimleri bize gerçekten örnek olmaktadır. Onlar, bürokratik önderlik yöntemlerine sahip olan Tingçov fiehir Yönetiminden tamamen farklıdır. Çangang ve Caysi kasabalarını örnek almalı, Tingçov şehrindekiler gibi bürokratik önderlere ise karşı çıkmalıyız. Toprak ve işgücü sorunlarından yakacak, pirinç, yemeklik yağ ve tuza varana dek kitlelerin refahıyla ilgili bütün konulara yakın bir ilgi göstermemizi bu kongreye ciddiyle öneriyorum. Kadınlar toprağı sürmeyi ve tırmık çekmeyi öğrenmek istiyorlar. Onlara bunu öğretmek için kimi bulabiliriz? Çocuklar okula gitmek istiyorlar. İlkokullar açtık mı? Şuradaki tahta köprü çok dardır ve üstünden geçenler aşağıya düşebilirler. Köprüyü onarmamız gerekmez mi? Birçok kimse çiban ve başka hastalıklardan acı çekiyor. Bu konuda ne yapacağız? Kitlelerin refahını ilgilendiren bu gibi sorunların tümünü gündemimize almalıyız. Bu sorunları tartışmalı, kararlar alıp bunları uygulamalı ve nasıl uyguladıklarını denetlemeliyiz. Kitleleri, onların çıkarlarını temsil ettiğimize,

hayatlarımızı onların hayatlarıyla sıkıca birleştirmiş olduğumuza ikna etmeliyiz. Kitlelerin bu noktalardan hareket ederek, ortaya koymuş olduğumuz daha ileri görevleri, devrimci savaş görevlerini kavrayacak düzeye ulaşmalarına yardımcı olmalı ve böylece devrimi destekleyip bütün ülkeye yaymalarını, siyasi çağrılarımıza gerekli tepkiyi göstermelerini ve devrimin zaferi için sonuna kadar mücadele etmelerini sağlamalıyız. Çangang'da kitleler “Komünist Partisi gerçekten iyi! Bizim için her şeyi düşünmüş” demektedirler.

Çangang kasabasındaki yoldaşlar hepimize örnek olmaktadır; onlar hayran olunacak kişilerdir. Savaş seferberliği için yaptıkları çağrılarını destekleyen geniş kitlelerin gerçek sevgisini kazanmışlardır. Kitlelerin desteğini kazanmak istiyor muyuz? Onlardan bütün güçlerini cepheye vermelerini istiyor muyuz? Eğer bunları istiyorsak, onlarla birlikte olmalı, coşku ve inisiyatiflerini harekete geçirmeli, onların refahıyla ilgilenmeli, çıkarları için ciddiyet ve içtenlikle çalışmalı ve üretimde ve günlük hayatta karşılaştıkları bütün sorunları tuz, pirinç, konut, giyecek, doğum vb. sorunlarını çözmeliyiz. Böyle yaparsak, kitleler bizi mutlaka destekleyecek ve devrimi, en değerli varlıkları, bizzat kendi hayatları olarak görecektir. Guomintang'ın Kızıl bölgelere saldırması halinde, Guomintang'la sonuna kadar savaşacaklardır. Bu konuda kuşkuyla yer olamaz; çünkü düşmanın birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü “kuşatma ve bastırma” harekâtlarını ezmüş olduğumuz açık bir gerçek değil midir? Guomintang, şimdi can havliyle, yıkılmaz kaleler olarak gördüğü “kaplumbağa kabukları”nı inşa ederek bu koruganlarda mevzilenmeye dayanan bir savaş siyaseti izlemektedir.

Yoldaşlar! Bunlar gerçekten yıkılmaz kaleler midir? Hiç de değil! Feodal imparatorların binlerce yıl boyunca içinde yaşadıkları sarayları düşünün, bunlar surları ve hendekleriyle güçlü görünmüyorlar mıydı? Buna karşın, kitleler ayaklanınca birbiri ardı sıra yerle bir oldular. Rus çarı dünyanın en zalim hükümdarlarından biriydi ama proletarya ve köylülük devrim için ayaklanınca, Rus çarından geriye ne kaldı? Hiçbir şey! Ya onun yıkılmaz kaleleri? Hepsi yerle bir edildi.

Yoldaşlar! Gerçekten yıkılmaz olan kale nedir? Kitlelerdir, devrimi gerçekten ve içtenlikle destekleyen ve milyonlarca ve milyonlarca halktır. Ne olursa olsun hiç bir gücün ezemeyeceği gerçekten yıkılmaz kale, işte budur. Karşı-devrim bizi ezemez; aksine biz onu ezeceğiz. Milyonlarca halkı, devrimci hükümetin etrafında toplayarak ve devrimci savaşımızı genişleterek karşı-devrimi tamamen yok edecek ve bütün Çin'i ele geçireceğiz. İkinci sorun, çalışma yöntemlerimizle ilgilidir. Biz, kitlelerin hayatının olduğu gibi, devrimci savaşın da önderleri ve örgütleyicileriyiz. Devrimci savaşı örgütlemek ve kitlelerin yaşama düzeyini yükseltmek, başlıca iki görevimizdir. Bu konuyla ilgili olarak, çalışma yöntemleri gibi ciddi bir sorunla karşı karşıya bulunmaktayız. Görevleri saptamak yetmez, aynı zamanda bunları yerine getirmek için uygulanması gereken yöntemler sorununu da çözmek zorundayız. Eğer görevimiz bir ırmağı geçmek ise, bunu köprü ya da sandal olmadan yapamayız. Köprü ya da sandal sorununu çözmeden ırmağı geçmekten söz etmek boştur. Yöntem sorununu çözmeden, görev hakkında konuşmak yararsızdır. Eğer Kızıl Ordu'yu genişletme çalışmasına önderlik etmeye önem vermez ve yöntemleri-

mize özel bir dikkat göstermezsek, “Kızıl Ordu'yu genişletelim” sözünü bin defa da tekrar etsek, bu görevi hiçbir zaman başaramayız. Eğer görevleri yerine getirme yöntemlerine ilgi göstermeden, bürokratik çalışma yöntemleriyle mücadele edip pratik ve somut yöntemler benimsemeyen ve buyrukçu yöntemleri bir kenara bırakıp sabırla ikna yöntemini benimsemeyen sadece görevleri saptamakla yetinirsek diğer alanlardaki, örneğin toprak dağıtımının denetlenmesinde ekonomik inşada, kültür ve eğitimde ya da yeni bölgelerde ve sınırlarımızın dışındaki bölgelerde yürüttüğümüz çalışmalarda görevlerimizi de başaramayız.(...)

Önderliğimiz altındaki bütün bölgelerde, kuşkusuz, kitlelerin içinden çıkmış birçok etkin kadro ve mükemmel yoldaşımız bulunmaktadır. Bu yoldaşlar, çalışmalarımızın zayıf olduğu yerlerde yardımcı olmak ve henüz başarılı bir çalışma yürütmeyen yoldaşlara yardım etmekle sorumludurlar. Büyük bir devrimci savaşın içinde bulunmaktayız; düşmanın büyük çaptaki “kuşatma ve bastırma” harekâtlarını ezmek ve devrimi ülkenin her yanına yaymak zorundayız. Bütün devrimci kadrolara çok büyük sorumluluk düşmektedir. Bu kongreden sonra, çalışmalarımızı geliştirmek için etkili önlemler almalıyız. İleri bölgeler daha da ileri bir hale gelmeli, geri bölgeler ise ileri bölgelere yetişmelidir. Çangang gibi binlerce kasaba ve Singguo gibi birçok il yaratmalıyız. Bunlar bizim kalelerimiz olacaktır. Bu kalelerden çıkarak, düşmanın “kuşatma ve bastırma” harekâtlarını ezmek ve ülke çapında emperyalizmin ve Guomintang'ın hâkimiyetini devirmek yolunda ilerleyeceğiz. (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt I.)

Dağlara Sevdalı Yürek: Halil Türker

Tarih 26 Eylül 1999. Yer Ankara Ulucanlar Hapishanesi. Uzun süredir devam eden koğu sorununu idarenin çözmemesi üzerine, tutsaklar kendi iradeleriyle az sayıda tutsağın kaldığı adli koğuşa geçerler. Tutsaklar açısından sorun bu şekilde çözümlenmişken devlet, uzun süredir yaptığı operasyon planlarını yani F Tipi'ne geçişin hazırlıklarını hayata geçirmenin bahanesini bulmuştur.

Gece saat 04:00. Umudu kendilerine katik etmiş, geleceğe dair özgür düşler kuran devrimci ve komünist tutsaklara faşist devlet, daha önce Buca'da, Ümraniye'de, Diyarbakır'da olduğu gibi haince saldırdı. "Yürekerlerinin pimini çekip" atmıştı tutsaklar düşmanın üstüne. "Sizin bombalarınız varsa bizim de yüreğimiz" deyip barikatlarla karşısında durdular faşist cellatların. On devrimci, komünist tutsak 26 Eylül 1999'da bir not daha düştü kanla yazılan tarihe... **Halil Türker, Abuzer Çat, İsmet Kavaklıoğlu, Ahmet Savran, Aziz Dönmez, Nevzat Çiftçi, Ümit Altıntaş, Zafer Kırbıyık, Önder Gençaslan,**

Mahir Emsalsiz, Ulucanlar Direnişi şehitleri olarak yerlerini aldılar. Onların bu direnişi, ülkede tüm hapishanelerden, dışarıda ailelerden ve demokratik kamuoyundan gelen direniş

sesleriyle yankısını buldu. Katliamda yaralanan tutsaklara hastanede de işkence devam etti. Pek çoğu tedavileri yapılmadan başka hapishanelere sevk edildiler. 26 gün süren açlık grevi sonrasında tutsaklar koğuşlara alındı.

Daha sonra 10 tutsağı vahşice katledenler hakkında dava açılması gerekirken, devlet, katliamdan sağ kurtulan tutsaklara kendi arkadaşlarını öldürmekten (!) dava açtı.

Kuşkusuz ki devrimin ancak silahlı mücadeleyle elde edileceğini bilen her devrimci ve komünist, dağlara sevdalıdır, gönlü vurgundur dere yataklarına, sarp yamaçlarına... Halil Türker de ise bu istek öylesine faz-

ladır ki fiziki koşulları orada bulunmasına uygun olmamasına rağmen (Kalp rahatsızlığı vardı) bulunduğu alandaki yoldaşlarını ikna etmiştir gitmeye. Ancak daha sonra durumunu bilen yoldaşlarının bilgilendirmeleriyle gerillaya gitmesine izin verilmez. 1973 yılında Tokat'ın Aktepe köyünde dünyaya gelen Halil Türker, '93 yılında katıldığı Proletarya Partisi saflarında Karadeniz'de yerel faaliyet yürütmüştür. "Yapmak yerine gerekçelere sığınmayı" kendi pratiğiyle mahkum etmiştir. Bir ihbar sonucu tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesi'ne konulur. Karadeniz'de gelişen gerilla mücadelesi sonucunda köylülerin tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesi'ne getirildiğini gören Halil Türker; "Burası çok önemli bir mevzidir. Hep köylülerimiz gelip gidiyor. Bu insanların burada bizim yaşantımızı görmesi, devrimcileri ve partiyi daha iyi tanımaları açısından bizlere büyük görevler düşüyor..." diyerek bulunduğu yerde partili kişiliği hakim kılmak için yoğun emek sarfetmiştir.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

27 Eylül 1998'de Tokat Almus'a bağlı Varzıl köyü yakınlarında, Tokat ile Sivas arasında yükselen Dumanlı Dağı'nda Halk Ordusu gerillaları ile TC askerleri arasında çıkan çatışmada **Bahattin Günel (Eyüp), Leyla Karakoç (Nilüfer), Ümit Güner (Ümit) ve Zeynel Çalpar (Bakış)** Karadeniz'i kızıştıranlar arasında yazdılar adlarını tarihe. Bahattin Günel, Tokat Almus'a bağlı Dadukta (Çambulak) köyü doğumludur. Bir süre milislik yaparak gerillaya yardımcı oldu. Çalışmak için gittiği İstanbul'da Komsomol'da örgütlendi. Daha sonra 1994'te gerillaya katıldı. Çalışmaktan zevk alarak çalışmak, "olmaz" denileni olur hale getirmek, emeğin bilincinde olmak onda somutlaşan özelliklerdi. 27 Eylül'de o, birlik komutanı olarak son mermisine kadar çatışarak yoldaşlarıyla birlikte kucakladı Karadeniz'i.

Leyla Karakoç, sınıf mücadelesi içerisinde kadının duruşu anlatılırken, her daim örnek verecek savaşçı bir kadındır. Evli ve iki çocuğu olmasını mücadele önünde bir engel olarak görmemiş ve gerillaya katılmıştır. Bu noktada feodal evliliğini bitirme kararını veren de kendisidir. 1996'da

gerillaya katılır. Dersim doğumlu olan Leyla Karakoç, ezilen emekçi kadınların prangalarını kırmasında örnek alınan tavırla hafızalarda hak ettiği yeri edinmiştir.

Ümit Güner, Mersin Tarsus doğumludur. Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle '95 yılında üniversitede tanıştı. Kısa bir dönem Komsomol'un Çukurova Bölge Sorumluluğu'nu yaptı. '98 yazında gerillaya katılırken "düzenin hiçbir olanağı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. İnsanlaşmanın tek yolu savaşta yerini almak. Bu yolda tereddüt etmeyeceğim" diyerek sınıf mücadelesinin engin denizine atılmıştı.

Zeynel Çalpar, Tokat Almus'a bağlı Gevrek köyünde doğdu. Bulunduğu lisede faaliyet yürüttü. O, yaşın değil insanın yüreğinin büyüklüğünün önemli olduğunu ortaya koydu, yaşamı ve ölümüyle.

Üç yıl sonra tarihler yine 27 Eylül'ü gösterdiğinde, 1998'de yazılan yalın destanın aynı emekle farklı ellerde yazılışı ortaya çıkıyordu 2001'de. Tokat Almus Kadıvafı köyünde TC askerleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada **Mehmet Şahin** ve

Cihan Fındık şehit düşüyordu. **Mehmet Şahin,** 1974 Tokat Merkez'e bağlı Bağderesi köyü doğumludur. Mücadeleyle 1994 yılındaki tanışıklığını 1996'da gerilla savaşına katılarak devam ettirdi. İki kışı dışarda geçirmesine, ayaklarının soğuktan yanmasına, aylarca süren soğuğa, açlığa, yorgunluğa göğüs gererek kendi gücünün farkına vardı. 27 Eylül'de ölümün üstüne gözünü kırpmadan gidendi O. **Cihan Fındık,** 1979 Dersim Pertek doğumludur. Köyü gerillayla iç içedir. Çocukluk düşlerini yerine getirir ve 2000 yazında gerillaya katılır. Sinan Günel'in hesabını soracak eylem timinde olduğunu duyunca heyecan ve sevinçten yerinde duramaz. Mehmet ve Cihan bu görevi yerine getirirken şehit düşse de, yoldaşları Kadıvafı'nda gerçekleştirdikleri eylemle onların görevini tamamlamıştır. Tam da kavganın mücadelenin kolektifleştigiğine, sürekliliğine uymaktadır bu durum. Bayrağı bugün taşıyan düştüğünde, yarın onun yerine gelen hem o boşluğu doldurmak hem de daha yukarı taşımak sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Bu noktada şehitlerimizi anmak, verdikleri mücadeleyi bugün daha yükseltilere taşımakla mümkündür. Bu yüzden geçmişin anlamının

tamamlanması bugünkü gelişen pratikle mümkün olacaktır.

Hıdır Yeter, 1963 yılında Dersim Hozat Taçkirek köyünde dünyaya geldi. 1982 yılında Proletarya Partisi öncülüğünde savaşan Halk Ordusu'na katıldı. Hıdır Yeter, 25 Eylül 1986 tarihinde Erzincan Tercan'a bağlı Yollarüstü Karakolu baskını sırasında çıkan çatışmada yaralandı ve işkencede katledildi.

Amutka Şehitleri

Dersim Hozat Amutka mezrasında 26 Eylül 1983'de çıkan çatışmada Halk Ordusu gerillaları **Ali Karadağ, Aziz Süer** ve **Murat Diri** şehit düştü. İhbarcıları iki ay sonra Proletarya Partisi tarafından ölümle cezalandırıldı.

Sırma Boyoğlu, 1958 Erzincan Refahiye doğumludur. Ailesi ekonomik nedenlerle İstanbul Tuzla'ya göç eder. Abisinden etkilenecek devrimci düşüncelere sempati duyar. 14 Eylül 1978'de bildiri dağıtan kalabalık bir sivil faşist gruba müdahale edenlerin arasındadır abisiyle birlikte. Silahlar abisine çevrildiği sırada abisini korumak isterken, aldığı kurşun yaralarıyla şehit düşer.

■ ■ ■ Başlangıcı arka sayfadadır.

Direnişte karşılaştıkları baskılara değinen Flormar direnişçisi “Umudumuza kaybetmeden 110 gündür direniyoruz, savaşıyoruz ve bu direnişimizi kazanana kadar da mücadelemizi bırakmayacağız” diye konuştu. “Flormar işçisi yalnız değildir” sloganlarının atıldığı konuşmanın ardından kadın örgütlerinin düzenlediği “Kadının ekonomik durumu” konulu ikinci panele geçildi. Panelde SKM, TJA, YDK’dan temsilciler konuşmalarını gerçekleştirdiler. Kadının karşılaştığı ekonomik sorunların üretim ilişkileriyle ilişkisine vurgu yapılarak somut örneklere yer verilen konuşmalarda kadınların eşitlik mücadelesinin devrim mücadelesindeki önemine vurgu yapıldı.

Festivalde DDSB tarafından “Zamlara, Yoksulluğa İsyani Et” başlıklı bildiri dağıtımı gerçekleştirilirken Partizan okurları tarafından da Yeni Demokrasi gazetesinin dağıtımı gerçekleştirildi. Festivalde HDP İzmir milletvekili Serpil Kemalbay bir konuşma yaparak kitleyi selamladı.

Panellerin ardından sahneye ilk olarak kadın müzik grubu Grup Alamor çıktı. Özellikle kadınların yoğun ilgi gösterdiği festival PSAKD Kadın Korosu ve Erbane Grubu’nun dinletisiyle coşkulu bir biçimde devam etti. Cumartesi Anneleri’nin onurlu direnişinin selamlandığı, Dersim ve Şırnak’ta ormanların yakılmasının protesto edildiği konuşmalarda sık sık “Anaların öfkesi katilleri boğacak”, “Yaşasın kadın dayanışması”, Jin Jiyan Azadi, Zindanlar yıkılsın tutsaklara/kadınlara özgürlük”, “Önderimiz İbrahim Kaypakkaya” gibi sloganlar yükseldi.

FESTİVAL YÜRÜYÜŞ, PANEL VE KONSERLERLE SONA ERDİ

“41. Yılında 1 Mayıs Festivali Kuruluş Festivalini Örgütleyeceğiz” şiarıyla düzenlenen 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali düzenlenen yürüyüşler, paneller ve konserlerin ardından sona erdi.

2 Eylül Pazar gününün programı Partizan, Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF), KÖZ, Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP) temsilcilerinin katıldığı, “Seçimler-Türkiye’de ve Dünyada Güncel Süreç” konulu panel ile başladı.

Munzur Vadisi’nde ölümsüzleşen İrfan Gerçek’i anarak sözlerine başlayan ESP temsilcisi, AKP iktidarının süreci savaş politikalarıyla yönetmeye çalıştığını ifade etti. ESP temsilcisinin ardından söz alan KÖZ temsilcisi, “bu topraklarda kitlelerin isyan çığlığı hiç bitmedi” dedi. Sürecin sorununu kitlelere önderlik bir komünist partiden yoksunluk olarak ifade eden KÖZ temsilcisi seçimlerin devrimci enerjiji emdiğini vurguladı.

“SALDIRILAR SÜRECEK”

KÖZ temsilcisinin ardından söz alan Partizan temsilcisi, egemenler tarafından seçimlerin krizden çıkış yolu olarak denendiğini fakat başarılı olmadığını ifade etti. Kitlelerin devrimci enerjisinin parlamentoya yöneltildiğini ifade eden Partizan temsilcisi, “Kürt Ulusal Hareketi’nin reformist politikası bir çekim merkezi haline gelmiş ve Türkiye Devrimci Hareketi bu politikalara yedeklenmiştir” dedi. Emperyalist çatışkidan kaynaklı azgın saldırı politikalarının süreceğini ifade eden Partizan temsilcisi, “Bu saldırıları en net Dersim’de yakılan ormanlarla, T. Kürdistanı’nda gerilla alanlarına yönelik operasyonlarda görüyoruz” dedi. Partizan temsilcisi sözlerini Mercan şehitleri şahsında tüm Ağustos şehitlerini anarak sonlandırdı. Partizan temsilcisinin ardından sözü SMF ve SODAP temsilcileri aldı. Yapılan sunumların ardından panel soru-cevap bölümüyle sona erdi.

Panelin ardından sahneye çıkan Ronahi Kürtçe ve Türkçe ezgilerini seslendirdi. Koma Çiya ve Grup Vardiya ile devam eden etkinlikte son olarak Grup İsyani Ateşi sahne aldı.

“Ben sizin önünüzde eğilmedim bu

da size ders olsun” diyen Seyit Rızalar var! Kavga şiarlarıyla idam sehpa-sına giden Denizler var! ‘Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik’ diyen Mahirler var! ‘Şimdi biz herkesin gözleri önünde yükseklere kızıl bir bayrak çekiyoruz’ diyen komünist önder İbrahim Kaypakkaya var! Selam olsun onlara bin selam olsun...” diyerek kitleyi selamlayan Grup İsyani Ateşi 5-6 Ağustos tarihlerinde Ovacık Mercanlar’da şehit düşen altı Halk Savaşçısı’nı andı. Grup İsyani Ateşi’nin sahneye çıkmasının ardından festival alanına giren çevik kuvvet polisleri, tehditler savurarak festivalin sonlandırılmasını istedi. Ezgilerini ve kavga marşlarını seslendirmeye devam eden Grup İsyani Ateşi’nin sahne almasından sonra 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali sona erdi.

KARTAL’DA 5. GELENEKSEL PİR SULTAN’I ANMA VE KÜLTÜR FESTİVALİ DÜZENLENDİ

Kartal Pir Sultan Abdal Kültür Derneği’nin 31 Ağustos-2 Eylül tarihleri arasında düzenlediği 5. Geleneksel Pir Sultan’ı Anma ve Kültür Festivali Anma ve Kültür Festivali yapıldı. 3 günlük festivalde paneller, konserler ve konuşmalar gerçekleştirildi.

31 Ağustos Cuma günü başlayan festivalde ilk olarak “Aleviler ve Alevilik” üzerine bir panel gerçekleştirildi. Şair Niyazi Yaşar’ın moderatörlüğünü yaptığı panele HDP milletvekili Kemal Bülbül ve araştırmacı yazar Mehmet Bayrak katıldı. Alevilerin Osmanlı’dan Cumhuriyet’e zulüm ve katliam politikalarıyla “dize getirilmeye” çalışıldığı ifade edilen panelde Dersim’de devlet eliyle yakılan ormanlara dikkat çekildi.

1 Eylül Cumartesi günü semah gösterileriyle başlayan etkinlik, şairlerin dillendirdiği eserleriyle devam etti. Şiir dinletilerinin ardından sözü, Kartal PSAKD Genel Başkanı Songül

Tunçdemir aldı. Alevilere ve ezilenlere yönelik saldırıların son süreçte arttığını belirten Tunçdemir, AKP iktidarının ülkeyi KHK’ler ile yönetmeye çalıştığını ifade etti. Alevilere yönelik inkarcı politikanın her alanda sürdüğünün altını çizen Tunçdemir, Alevilerin ve ezilenlerin birlikte hareket ederek “iri ve diri” olacaklarını belirtti. Tunçdemir’in konuşmasının ardından sahneye Grup Vardiya çıktı. Dersim Munzur Vadisi’nde ölümsüzleşen İrfan Gerçek’i anarak sahneye çıkan Grup Vardiya, ezgileri ve halaylarıyla kitleyi coşturdu. Etkinliğin 2. günü Grup Vardiya’nın ardından Musa Kurt ve Çocuk Korosu, Neşe Bakay, Özkan Benli ve Cengiz Özkan’ın ezgileriyle sona erdi.

FESTİVALDE GRUP İSYANI ATEŞİ COŞKUSU

Festivalin 3. günü Grup İsyani Ateşi’nin ezgileriyle başladı. “Grup İsyani Ateşi olarak düzenlediğiniz etkinliği Partizanca selamlıyoruz. Faşizmin halka yönelik saldırılarının azgınlaştığı bir dönemde yapılan böylesi bir etkinlikte sizlerle buluşmanın sevinci içerisindeyiz” diyerek kitleyi selamlayan Grup İsyani Ateşi, ezgilerini ve kavga marşlarını 5-6 Ağustos tarihlerinde Ovacık Mercanlar’da şehit düşen altı Halk Savaşçısı’na atfettiklerini belirttiler.

Grup İsyani Ateşi’nin ardından şairler tarafından şiir dinletileri gerçekleştirilirken, festival Grup Alamor, PSAKD Kartal Müzik Grubu, Özgür Doğan, Güneş’in Yolcuları, Cihan Çelik ve Sercan Direk’in ezgileriyle sona erdi.

Festivalde Yeni Demokrasi Gazetesi, Partizan, Yeni Demokrat Gençlik Dergisi ve kitapları ile yer alan Umut Yayıncılık’ın yanı sıra, Alinteri, Kor Yayınları, Yürüyüş Dergisi, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Sosyalist Meclisler Federasyonu, YDİ Çağrı ve Mor Dayanışma stantları açıldı.

Kartal ve 1 Mayıs Mahallesi'nde FESTİVAL COŞKUSU

HABER MERKEZİ- “41. Yılında 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivalini Örgütleyeceğiz” şiarıyla 1 Mayıs Mahallesi'nde ve Kartal PSAKD tarafından, Kartal'da düzenlenen 5. Geleneksel Pir Sultan'ı Anma ve Kültür Festivali, 31 Ağustos-2 Eylül tarihlerinde gerçekleştirildi.

'DERSİM YANIYOR, ŞIRNAK YANIYOR, KÜRDİSTAN YANIYOR'

1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali'nde Halkların Demokratik Partisi, (HDP) Sosyalist Meclisler Federasyonu, (SMF) KÖZ, EMEP, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, (ESP) Demokratik Haklar Platformu (DHP), Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP), Alın-teri, Pir Sultan Abdal Derneği Ataşehir Şubesi (PSAKD) ve Partizan'ın da aralarında bulunduğu devrimci-demokrat kurumlar stantlarıyla alandaki yerlerini aldılar. Yeni Demokrat Gençlik (YDG) ve Partizan'ın festival alanına Dersim'deki orman yangınlarına dair astığı pankart ve yazılımlar dik kat çekti.

İlk olarak saat 19:30'da “Tecrit” konulu panel ile başlayan festival programında sözü alan HDP temsilcisi, tüm toplumun ağır bir tecrit altında olduğunu vurguladı. “Eğer bir ülkede yetkiler tek bir kişi de toplanmış ise kuvvetler ayrılığı denen bir şey kalmamış ve her şey bir kişinin iki dudağının arasındaki bir lafa kalmışsa orada tecrit de yaşanır, katliamlar da yaşanır, haksızlık hukuksuzluk da yaşanır” ifadelerine yer veren HDP temsilcisi

Cumartesi Anneleri'nin eylemlerine yapılan saldırıya da değindi. Hapishanelerdeki durumun çok ağır olduğunu belirten HDP temsilcisi OHAL sonrası tecrit ve işkencenin artarak sürdüğünün altını çizdi. Hasta tutsak olan Koçer Özdal'ın ellerinin ve ayaklarının kelepçeli olarak hayatını kaybettiğini dile getiren HDP temsilcisi, yaşanan durumun tecrit ve işkence örneği olduğunu vurgulayarak sözü Tutsaklarla Dayanışma İniyatifi (TDİ) adına konuşan Av. Seher Dursun'a bıraktı.

D u r s u n “OHAL ile birlikte zaten yaşam alanları ve koşulları ağır tecrit içinde olan tutsakların; tecrit içinde tecrit yaşadıklarını söyleyebiliriz” diyerek OHAL sonrası siyasi tutsaklara dönük tecridin koyu bir hâl alarak sürdüğünü belirtti. Avukat ve ziyaretçi görüşlerinin kısıtlanması, yayın ve kitap sınırlamaları/yasaklamaları, tutsakların iletişim haklarının ellerinden alınması gibi keyfi yasakların ve birçok hak ihlalinin yaşandığını ifade eden Dursun tecride ve hak ihlallerine karşı tutsaklarla dayanışmanın önemine vurgu yaparak konuşmasını sonlandırdı.

'YOZLAŞMAYA, ÇETELEŞMEYE VE TALANA İZİN VERMEYECEĞİZ'

Panel'in ardından Güç-Der, KÖZ, Emekliler Dayanışma Sendikası, DHP, EMEP, SMF, HDP, Partizan ve SODAP'ın yer aldığı Festival Tertip Komitesi sahneye çıkarak bir konuşma yaptı. “Deniz Gezmiş'in Mahir Çayan'ın İbrahim Kaypakkaya'nın, Mazlum Doğan'ın, Seyit Rıza'nın, Pir Sultan'ın inancı ve direnişle selamlıyoruz” diyerek sözlerine başlayan Festival Tertip Komitesi mahallenin, işçilerin, emekçilerin ve köylülerin alınterleriyle hep birlikte kurulduğunu ve büyük bedeller ödendiğini belirterek “Biz bu mahalleyi yozlaşmaya, talana, ranta, çeteleşmeye ve uyuşturucuya izin vermeyeceğiz” vurgusu yaptı.

Tertip Komitesi adına yapılan selamlamadan sonra “2 Eylül Direniş” adlı belgesel gösterimi yapıldı.

Belgesel gösteriminin ardından sanatçı Sinan Güngör'ün ezgileriyle devam eden festivalin ilk günü yaşanan elektrik kesintisi nedeniyle son buldu.

FESTİVALIN İKİNCİ GÜNÜNDE KADINLARIN COŞKUSU

2 Eylül Kuruluş Festivali'nin ikinci gününde “Erkek egemenliğini tanımıyor, 2 Eylül ruhuyla mücadeleyi büyütüyoruz” şiarıyla kadın festivali düzenlendi. Kadın festivalinde kadınların dayanışması ve coşkusu ön plandaydı.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Cemevi önünden başlayan ve Deniz Gezmiş Parkı'nda sona eren yürüyüşte “Erkek devlet şiddetine, tecavüze, tacize, çocuk istismarına geçit vermeyeceğiz” pankartı açıldı. “Yaşasın kadın mücadelemiz”, “Çocuk susar sen susma istismarı aklama”, “Cinsel ulusal sınıfsal sömürüye son”, “Susma haykır istismara hayır”, “Jin jıyan azadî” sloganları atıldı. Kadın yürüyüşü festival alanında yapılan basın açıklamasıyla son buldu.

DKH, HDK, HDP, KÖZ, PSAKD Gençlik ve Kadın Komisyonu, SKM, TJA ve YDK tarafından örgütlenen festivalin ikinci günü “Tarihsel süreçte kadının konumu” konulu birinci panelle devam etti. Panelde DKH, KÖZ ve YDK temsilcileri söz alarak kadın sorununun tarihsel kökenlerine ve kadın mücadelesinin bugünkü mücadele ve önderlerine vurgu yaptılar.

Festival alanında direnişlerinin 110. günündeki Flormar işçileri de stant açarak bir konuşma gerçekleştirdiler.

Devamı 23. sayfadadır.